Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

21 (139)

JOI, 21 MAI 1970 ANUL IV

8

OAMENI

SÎNT MAI TARI DECÎT STIHIILE NATURII

CHEMAREA CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Pionieri și școlari!

În aceste zile de grea încercare pentru poporul nostru, cînd forțele dezlănțuite ale naturii au provocat însemnate pagube în unele județe ale patriei, oamenii muncii, conduși de partid, dînd dovadă de abnegație și dîrzenie, au înfăptuit adevărate acte de eroism. Manifestînd unanimă și vibrantă solidaritate umană, cetățenii patriei noastre, muncitori, țărani, intelectuali, ostași, tineri și copii de pe întreg cuprinsul țării s-au alăturat din toată inima la efortul general pentru ajutorarea județelor sinistrate.

Pionieri și școlari din județele sinistrate!

Consiliul Național al Organizației Pionierilor vă cheamă pe voi să contribuiți activ, alături de părinții și frații voștri, la înlăturarea pagubelor pricinuite de inundații și la ajutorarea familiilor lovite de urgia apelor:

Participați cu avînt și hărnicie la acțiunile de reconstrucție a școlilor, de refacere a drumurilor și podurilor, la efectuarea lucrărilor de pe terenurile agricole degradate de inundații, la toate acțiunile unde puteți fi de folos.

Îngrijiți, împreună cu uteciștii, pe bătrîni, pe bolnavi și pe copiii mici, acordîndu-le tot ajutorul de care au nevoie.

Pionieri și școlari din celelalte județe ale țării!

Colectați și donați rechizite și manuale școlare necesare încheierii în bune condiții a anului școlar de către colegii voștri din județele sinistrate.

Consiliul Național al Organizației Pionierilor își exprimă convingerea că veți da dovadă și de această dată de un fierbinte patriotism, adăugînd succeselor voastre la învățătură fapte demne de lupta eroică a întregului nostru popor, în bătălia pe care acesta o dă pentru învingerea urmărilor stihiei și reintrarea în normal a vieții, în toate domeniile de activitate.

DUPĂ CUM AȚI AFLAT, DRAGI CITITORI, PLOILE ABUNDENTE CARE AU CĂZUT ZILELE TRECUTE ÎN UNELE ZONE ALE ȚĂRII, TOPIREA BRUSCĂ A UNEI MARI CANTITĂȚI DE ZĂPADĂ AU FĂCUT CA RÎURILE SĂ IASĂ DIN MATCĂ ȘI SĂ SE REVERSE ÎN PROPORȚII NEOBIȘNUITE, INUNDÎND MARI SUPRAFEȚE DE TEREN, SATE ȘI ORAȘE DIN NORDUL ȚĂRII.

ÎMPOTRIVA APELOR DEZLĂNȚUITE, S-A DUS ÎN ACESTE ZILE O LUPTĂ APRIGĂ, HOTĂRÎTĂ, LA CARE AU PARTICIPAT MII ȘI MII DE CETĂȚENI DIN LOCALITĂȚILE AFLATE ÎN ZONELE INUNDATE, MILITARI AI FORȚELOR ARMATE, GĂRZILE PATRIOTICE, TINERETUL. ÎN UNELE ÎMPREJURĂRI ACȚIUNILE DE LIMITARE A DISTRUGERILOR PRICINUITE DE FURIA APELOR AU CONSTITUIT ADEVĂRATE ACTE DE EROISM INDIVIDUAL ȘI COLECTIV.

PENTRU A CUNOAȘTE LA FAȚA LOCULUI AMPLOAREA ACESTOR CALAMITĂȚI ȘI A STABILI MĂSURILE CE SE IMPUN CU PRIORITATE PENTRU CA EFECTELE INUNDAȚIILOR SĂ FIE ÎN CÎT MAI SCURTĂ VREME LICHIDATE ȘI ACTIVITATEA SĂ REINTRE PE FĂGAȘUL EI NORMAL, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETARUL GENERAL AL COMITETULUI CENTRAL AL P.C.R., ÎNSOȚIT DE TOVARĂȘII GHEORGHE PANĂ, VIRGIL TROFIN, ILIE VERDEȚ, JANOS FAZEKAȘ ȘI IOSIF BANC, A ÎNTREPRINS O VIZITĂ ÎN CÎTEVA DIN ZONELE AFECTATE DE REVĂRSĂRILE APELOR.

VESTEA CĂ TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU ȘI CEILALȚI CONDUCĂTORI DE PARTID VIZITEAZĂ ZONELE LOVITE DE INUNDAȚII S-A RĂSPÎNDIT RAPID. SUTE, MII DE LOCALNICI AU IEȘIT PE STRĂZI PENTRU A-I SALUTA PE OASPEȚI, PENTRU A-ȘI EXPRIMA MULȚUMIREA CĂ, ÎN ACESTE MOMENTE GRELE, CONDUCĂTORII DE PARTID ȘI DE STAT SE AFLĂ ÎN MIJLOCUL LOR, ASIGURÎNDU-I CĂ OAMENII MUNCII ÎN FRUNTE CU COMUNIȘTII, BĂRBAȚII, FEMEILE, TINERETUL, OSTAȘII VOR FACE TOTUL PENTRU CA ÎN CEL MAI SCURT TIMP EFECTELE DĂUNĂTOARE ALE INUNDAȚIILOR SĂ FIE ÎNLĂTURATE, IAR ACTIVITATEA DIN INDUSTRIE, AGRICULTURĂ, DIN CELELALTE SECTOARE SĂ INTRE CÎT MAI REPEDE ÎN NORMAL.

COPII CU CARE NE MÎNDRIM

Așa cum ați aflat din presă, de la radio sau televiziune în aceste zile de mare încordare, în zonele afectate de revărsarea apelor, oamenii au luptat cu îndîrjire pentru stăvilirea stihiilor naturii. Ca în atîtea alte împrejurări, pionierii și școlarii s-au dovedit și acum adevărați cutezători, ajutîndu-și părinții, bunicii, frații, colegii.

Pînă în momentul cînd revista noastră pleca la tipar, la redacție, cu toată situația grea din zonele respective, ne-au parvenit primele știri pe care vi le prezentăm și vouă.

●

Anton Demian (Școala generală nr. 5, Reghin) reușise să-și procure o barcă. Cartierul în care locuia, Ierbuș, era aproape sub apă. În prima casă în care a pătruns a găsit cinci copii îngroziți și doi bătrîni. Înainte de a sosi cei vîrstnici, Anton a reușit să-i transporte pe toți, mai întîi copiii (o fetiță avea numai cîteva luni), apoi bătrînii, ducîndu-i în podul birourilor Întreprinderii de prelucrare a lemnului.

●

În orașul Dej, apele celor două Someșuri urcaseră cu 9 metri peste nivelul obișnuit. Acțiunile de salvare a oamenilor și a bunurilor materiale erau în toi. **Victor Mureșan,** de la Școala generală nr. 1, a zărit o fetiță de vreo 6 ani luptîndu-se cu apa. S-a agățat repede de-o salcie, i-a aruncat fetei un colac de cauciuc, dar aceasta nu l-a prins. Atunci, Victor a riscat. S-a dus spre ea și a reușit s-o salveze: acum fetița este sănătoasă.

●

O ambarcațiune, improvizată în numai cîteva ore de un elev de la liceu, a transportat numeroși cetățeni care fuseseră imobilizați în case inundate. **Petru Șimon,** elev la Școala generală nr. 5, Reghin, s-a dovedit un ajutor de nădejde înfruntînd cu mult curaj puhoiul apelor. Pionierii **Vasile Pop** și **Ștefan Ioan** (Școala generală nr. 1, din aceiași localitate), au scos la mal animale și alte bunuri materiale, salvîndu-le de furia apelor.

●

Ovidiu Pop (clasa a VII-a, Școala generală nr. 1), **Mihai Florescu, Petru Petrovan, Vasile Rusu, Ioan Kis, Viorel Săblădan** (clasele a VII-a și a VIII-a, Liceul nr. 2), **Augustin Sătmar, Leontina Vlad, Florica Fluca, Georgeta Iov** (Școala generală nr. 2). Acestea sînt doar cîteva nume ale pionierilor care s-au dovedit de un real folos oamenilor maturi în greaua încercare pe care a suferit-o orașul Dej. Eforturile lor de a salva vieți omenești, preocuparea de a-i ocroti pe colegii care au avut mai mult de suferit, și cărora le-au oferit îngrijiri și locuință, sînt demne de toată lauda.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Zilele acestea, la redacție a sosit știrea că de pe benzile de montaj ale Uzinei de autoturisme Pitești a ieșit «Dacia-1100» cu numărul 20 000, iar sora sa, «Dacia-1300», a ajuns la numărul 1 000. De altfel, constructorii de autoturisme piteșteni produc într-o singură zi circa 80 de automobile «Dacia» în cele două tipuri cunoscute.

O veste îmbucurătoare avem și pentru amatorii de... carting.

Întreprinderea tîrgovișteană «Ciocanul» a trimis pînă acum în diferite părți ale țării un prim lot de 48 de carturi. Pînă la sfîrșitul lunii vor mai livra încă 150.

Pentru cei interesați, cîteva date tehnice: greutatea unui cart este de 82 kg (fără pilot); motorul — 4 cai, 4 viteze, 60 km pe oră.

ENIGMELE TERREI

TAINELE PLATOULUI ALTIPLANO

Astăzi numeroși oameni de știință încearcă să smulgă vălul enigmelor ce dăinuie încă asupra platoului Altiplano, situat în America de Sud la o altitudine de aproape 4 000 m. Ei caută să afle:

- **CUM SE EXPLICĂ EXISTENȚA APEI SĂRATE A LACULUI TITICACA AFLAT LA ÎNĂLȚIMEA DE 3 812 M?**
- **DE CE MONUMENTALELE CONSTRUCȚII DE PIATRĂ DE LA TIAHUANACO SITUAT ÎN VECINĂTATEA LACULUI SÎNT NUMAI PE JUMĂTATE TERMINATE?**
- **PRINTRE ANIMALELE CARE AU TRĂIT PE ACESTE LOCURI ÎN EPOCA PRECOLUMBIANĂ A FOST ȘI CALUL?**

Cu mii de ani în urmă, marea scălda — poate — giganții indieni. Astăzi ei domină platoul Altiplano la 4 000 metri înălțime.

Ce ne pot spune datele obținute pînă acum de numeroși cercetători care au căutat să elucideze aceste enigme?

- În limba indienilor aimara, care trăiesc aici încă din epoca precolumbiană, numele de Titicaca se traduce prin *«Lacul judecății»*. Ce i-a determinat pe vechii aimara să dea acest nume lacului? În legendele indienilor se vorbește de un bogat oraș ce s-ar fi aflat pe locul acoperit astăzi de apele lacului. Se spune că, locuitorii acestui oraș ar fi fost oameni cruzi și războinici. La un moment dat, valurile uriașe ale unui cataclism vulcanic au acoperit orașul cu apă, apoi uscatul (Altiplano de astăzi) s-ar fi ridicat pînă la... ceruri. În credința lor, indienii au considerat că acest fenomen s-ar fi datorat răzbunării zeilor și au dat lacului format în urma cataclismului numele de «Lacul judecății».

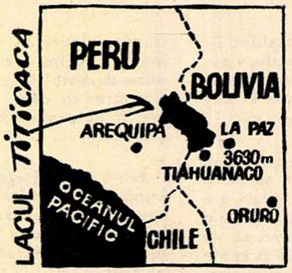

De altfel pescarii aimara povestesc că pe fundul lacului se văd construcții și șosele înghițite de ape. În anul 1967, omul-broască, Ramon Avellaneda scufundîndu-se în apele lacului, pînă la 240 m adîncime, a reperat și fotografiat niște ruine misterioase. Anul trecut, comandantul Cousteau a cercetat adîncurile lacului cu una din faimoasele sale «farfurii scufundătoare», dar declarațiile

(CONTINUARE ÎN PAG. 10)

CUPON 5
SERIA A III-A

CARE ESTE TITLUL ROMANULUI L
IRVING STONE, CONSACRAT VIEȚII ȘI O
PEREI LUI VAN GOGH?

ATENTIUNE

În curînd vom publica premiile seriei a II-a.

Vincent VAN GOGH

(1853-1890)

S-a născut la Groot-Zundert, în familia unui pastor olandez. Fire ciudată, a iubit cu nebănuită intensitate viața și oamenii. N-a avut însă parte de nici o bucurie. Nu știu dacă vreun artist — sau vreun om — a avut o existență mai dramatică decît Vincent Van Gogh. Incapabil să se adapteze societății burgheze în mijlocul căreia trăia, neînțeles de familia sa — cu excepția fratelui cu care va purta o îndelungată corespondență și care nu va înceta să-l susțină material și moral — după eșecuri și dezamăgiri de tot felul, se decide să se consacre picturii. În 1866 vine la Paris unde se afla fratele său. Aici îi cunoaște pe pictorii impresioniști, ale căror opere îl stimulează să lucreze cu înverșunare. Dar din nefericire, în afara unui cerc restrîns, pictura sa nu este înțeleasă.

Puternica sa viață interioară face ca desenul și culoarea să fie utilizate cu maximum de intensitate și expresivitate. Priviți vasul acesta cu floarea-soarelui și veți vedea cum toate culorile vibrează.

Aspirînd spre lumină, pictorul pleacă în sudul Franței la Arles, unde pictează cu aceeași înverșunare. Aici însă, va avea prima criză nervoasă. El însuși se internează la Saint-Rémy, apoi la Auvers-sur Oise — unde pictează mereu, ori de cîte ori găsește un ceas de liniște sufletească. Pictura sa este o permanentă aspirație spre frumusețe. «Am încercat să exprim cu roșul și cu verdele teribilele pasiuni omenești» *spunea pictorul. Neînțeleasă atunci, arta lui a îmbogățit lumea și astăzi Van Gogh ne apare ca unul dintre geniile picturii moderne.*

HORIA HORȘIA

Van Gogh
FLOAREA-SOARELUI *(Galeriile Tate - Londra)*

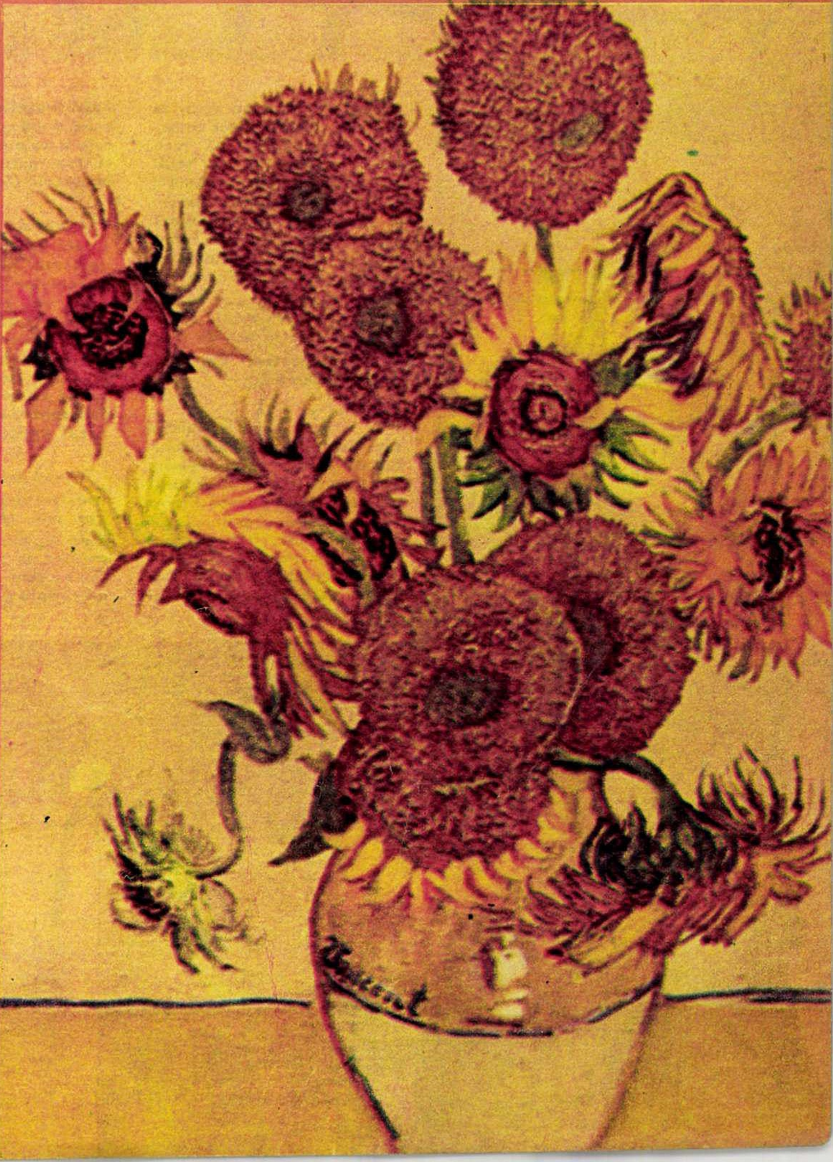

S-A PIERDUT UN APARAT DE FOTOGRAFIAT

De fapt, titlul cel mai potrivit
pentru aceste suite de imagini, pe care noi
am început să vi le prezentăm încă din numărul trecut, ar fi:
s-a găsit un aparat de fotografiat!
Dacă aparatul s-ar fi pierdut de-a binelea, cum am mai fi putut
să dăm de urma filmului cu care a fost încărcat,
cum am mai fi reprodus aceste imagini surprinse instantaneu, ca într-un superb
joc al fanteziei copilărești
de cel sau de cei ce s-au amuzat pentru o anumită perioadă de timp
cu obiectivul său indiscret? Și zău,
ar fi fost păcat să se piardă măcar și o parte din aceste adevărate sondaje
într-o lume a tinereții, a bucuriei pe care voi ne-o oferiți atît de generos!

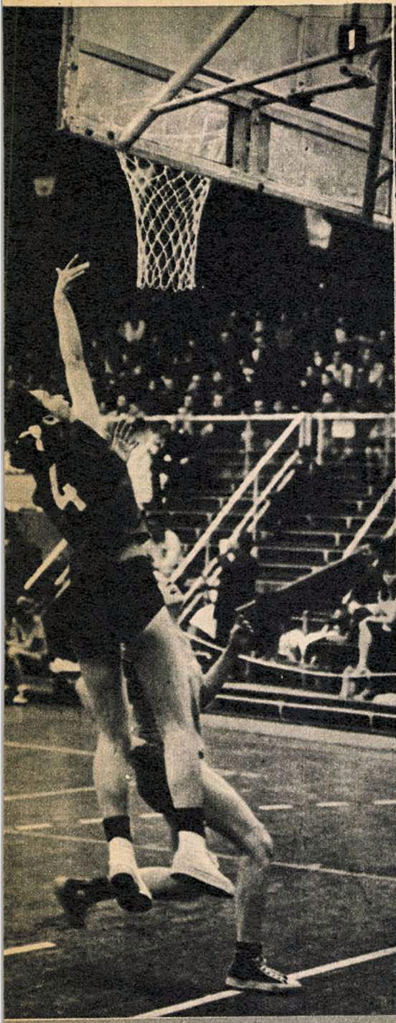

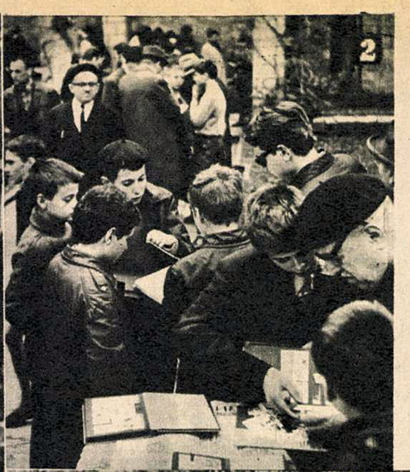

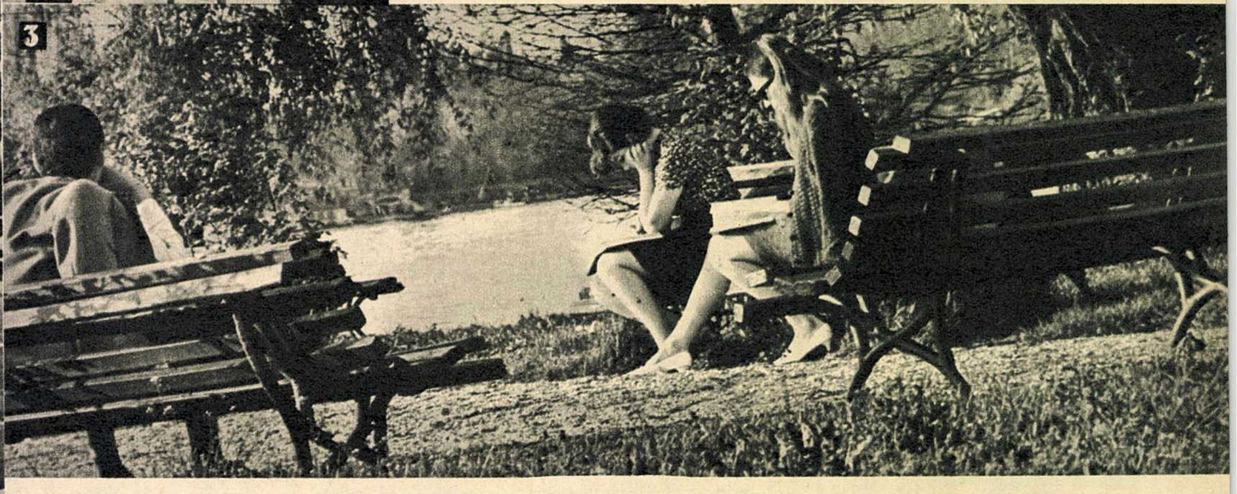

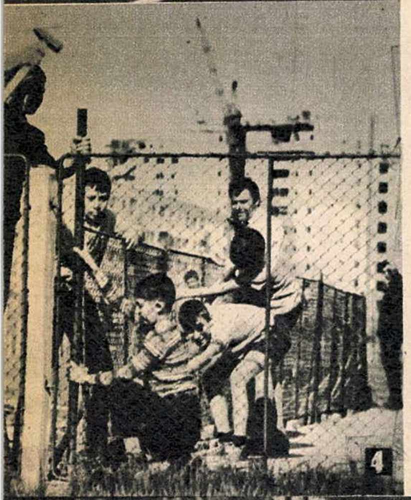

Iată, noi nici nu știm la ce meci teribil a fost imortalizată această fază tare «la coș» (foto 1). Nu știm nici dacă fata cu numărul 4 pe tricou a marcat sau nu în acea clipă vreun punct pentru echipa sa. Un lucru însă știm cu siguranță: și anume că, mulți dintre voi iubiți sportul, că foarte mulți îl și practicați și ați fi putut sta tot așa de bine în locul sportivei din fotografia noastră.

«Microbiștii» din Cișmigiu, ai pătrățelului de hîrtie cu marginile zimțate și imaginile colorate, gata să te poarte într-o clipă de-a lungul și de-a latul continentelor, istoriei, ori pe vastele meridiane ale științei și culturii umane. Ați ghicit, este vorba de pasionații filateliei. O pasiune în care, după cum se vede, vîrstele n-au nici o importanță, ci doar actul frumos al cunoașterii (foto 2).

Atenție, visători! Așa poate ar trebui să scrie în cele mai tihnite colțuri ale parcurilor (foto 3), acolo unde voi, dragi cititori, vă retrageți adesea cu o carte pe genunchi, sau pur și simplu în tovărășia unui gînd frumos, pentru a sta de vorbă cu eroul vostru ideal sau pentru a contempla măretul spectacol al naturii.

Chiar dacă sînt cam mulți meșteri mari pentru un singur par, (foto 4) tot mai bine e așa, decît nici un meșter la mai mulți pari! Cei ce știu să repare acum, un simplu gard al unei școli, sîntem siguri că vor ști să înalțe mîine construcții pline de ambiție, pe măsura timpului în care trăiesc și vor fi gospodari buni și în casa lor.

Nu-i rău, desigur, să ai o clipă de destindere la iarbă verde (foto 5). Cu o condiție însă: să faci asta în timpul tău liber, ci nu atunci cînd ar trebui să fii la școală, sau să-ți pregătești lecțiile;

Nu știm dacă băieții din fotografia noastră au respectat sau nu această condiție, oricum ei ne-au oferit prilejul de a ne-o reaminti.

Ca, de altfel, și acești prea temerari înotători (foto 6) care făceau o baie «la dig», cu multă dezinvoltură, deși pe zidul din stînga scrie clar de mai multe ori: «SCĂLDATUL INTERZIS!» Scăldatul a fost interzis în această zonă nu dintr-un capriciu al nu știu cui, ci pentru că locul este periculos, iar uneori aici s-au petrecut accidente grave. Cutezători, cutezători, dar nici chiar așa! Orice act de cutezanță are și o bază rațională.

Dar să ne oprim aici. Colegii noștri fotoreporteri au venit între timp cu alte imagini developate și reproduse din aparatul fotografic... pierdut!

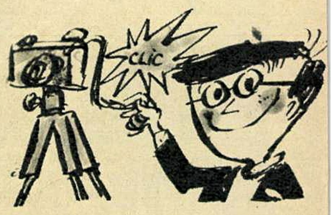

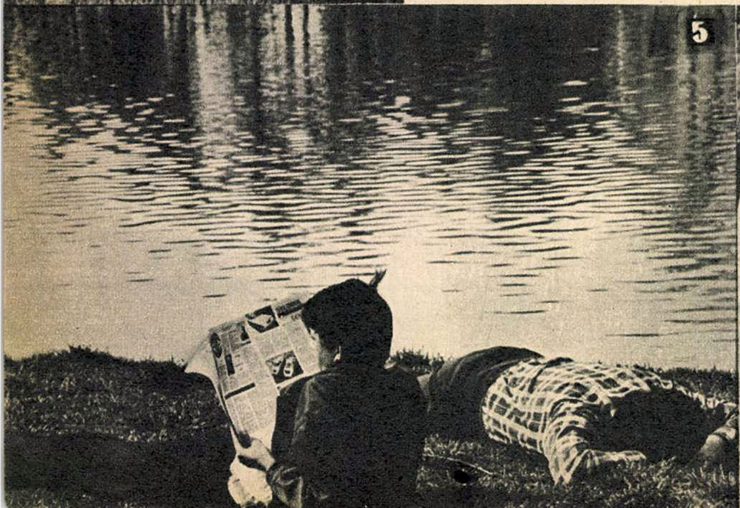

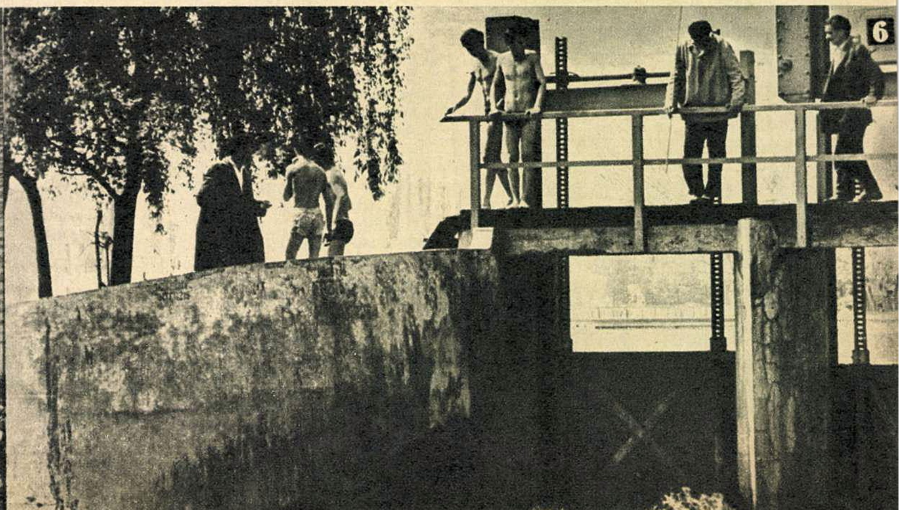

REPORTER CLUB CUTEZĂTORII

ROZETA SĂPTĂMÎNII

AZI, REPORTERUL PIX, VĂ PREZINTĂ, AȘA CUM V-A PROMIS, UNA DINTRE CELE MAI CONCISE CORESPONDENȚE PRIMITE LA CLUB. EA ESTE SEMNATĂ DE PIONIERII ȘCOLII GENERALE NR. 2 DIN HUNEDOARA.

O scrisoare... surpriză

24 aprilie 1970. Pe adresa unității noastre sosește o scrisoare de la miliția orașului. Sîntem cu toții nerăbdători să aflăm despre ce este vorba. Tovarășa comandantă o desface repede. Aflăm că... **«Miliția municipiului transmite mulțumiri elevilor Petru Chezan și Ștefan Negreanu (clasa a 5-a și a 8-a), care pe data de 14 aprilie 1970 au dat dovadă de inteligență și curaj sesizînd și ajutînd organele noastre în prinderea unui periculos infractor, autor al mai multor furturi din locuințe. Felicităm colectivul școlii care cultivă la elevi respectul față de muncă, de legile țării noastre».**

NOI, COLEGII ACESTOR ELEVI, VĂ RUGĂM SĂ LE PUBLICAȚI FOTOGRAFIILE ÎN REVISTA «CUTEZĂTORII».

RADARUL ROZETELOR

SHERLOCK HOLMES ȘI... ȘIRETURILE!

În școala noastră se întîmplă un fapt nemaiîntîlnit: elevilor au început să le lipsească șireturile de la pantofi și nu de puține ori chiar și pantofii! Cineva ne face șicane sau... poate că e supărat pentru excesul nostru de curățenie! Să explic despre ce este vorba: pentru ca sala noastră de clasă să se păstreze curată, fiecare elev își aduce papuci, iar pantofii îi lăsăm, bineînțeles, la vestiar. Dar de la un timp, nu numai șireturile, ci și pantofii, chiar de i-am căuta cu lupa tot nu i-am găsi. Văzînd noi că nu-i de glumă, ne-am transformat în detectivi, cu scopul de a-i depista pe făptași. Trebuie să mărturisesc că deocamdată ne aflăm la stadiul de «presupuneri». Ținem noi sub supraveghere cîțiva «suspecți», dar deocamdată nu le pot destăinui numele. Fac și eu pe misteriosul!

Corespondent special,
NICOLAE PĂUN,
Iași

PĂDUREA... LA NOI ÎN ȘCOALĂ!

Da, în laboratorul școlii noastre poți întîlni fel de fel de păsări și animale. Dar, chiar dacă aspectul unora este mai fioros, nimeni nu se sperie. De ce? Simplu! Pentru că ele sînt... împăiate. Faima cercului nostru cu această îndeletnicire a depășit de mult hotarele județului. Punctul cel mai atractiv din expoziția școlii îl constituie numeroasele păsări și animale împăiate. Dintre cei mai pricepuți membri ai cercului îi pot aminti pe Vasile Nedelcu, Ionel Stanciu, Nicolae Pănescu, Ion Mihalcea.

VERGILIA FLOROIU,
președinta detașamentului clasei a VII-a,
Școala generală, comuna Vericești,
județul Vîlcea

EȘTI TU, CUTEZĂTORULE?

Tu, precum visul, poți lua o mie de chipuri, cutezătorule. S-ar putea să te amuze ori să te contrarieze comparația. Nu-mi aparține (din păcate). Așa-i scria un mare savant fiului său: «te iubesc pentru că exiști și ești al meu, dar parcă mai mult te iubesc pentru că ești ca visul, ai o mie de chipuri și-mi ceri să te privesc de o mie de ori».

Uite, azi, eu te văd cutezătorule, avînd chipul băiatului întîlnit mai deunăzi de mine într-un autobuz. Și-a cumpărat bilet de îndată ce s-a urcat, dar taxatoarea a uitat și, după cîteva minute i s-a adresat cu un glas strident și umilitor:

— Puștiule, de ce ești necinstit? De ce nu iei bilet?

Băiatul a roșit. Simțeam că-l doare o acuzație atît de gravă: fusese făcut necinstit. Dar nu a răspuns un cuvînt urît. A arătat doar biletul și a spus:

— Priviți-l!

Cine i-a dat tăria să-și înfrîngă nervii, să se comporte civilizat? Nu știu. Poate și-a zis că taxatoarea e obosită, s-a trezit de la trei noaptea și muncește nemișcîndu-se de pe scaun de ore și ore în șir, avînd de-a face cu oameni de tot felul... Poate. Sau poate s-a gîndit numai la el însuși. Am fost jignit? s-a întrebat. Da, și-a răspuns, am fost. Dar probabil femeia nu a avut intenția aceasta. Sigur, putea folosi și alte cuvinte, limba noastră e atît de bogată în vorbe de blîndețe și omenie — dar, scoasă din pepeni de alții, și-a vărsat nervii asupra lui. A fost cumva el laș, nu și-a apărat cumva el demnitatea, nerăspunzîndu-i, nepunînd-o, cum se zice, «la punct» pe taxatoare? Nu. Nu printr-un răspuns impertinent își putea apăra demnitatea. Demnitatea sa a constat în faptul că, cinstit din capul locului, nu s-a gîndit niciodată să trișeze, să călătorească fără bilet. A fost acuzat pe nedrept? Da. Dar important i se pare că el nu are ce să-și reproșeze.

Au trecut cîteva minute și am auzit-o pe taxatoare chemîndu-l mai aproape și șoptindu-i stînjenită:

— Iartă-mă, băiete.

El a surîs. Nu ca o satisfacție că i se ceruse scuze.

A surîs propriilor sale gînduri de mai înainte.

Tu erai băiatul acela, cutezătorule?

Octav PANCU-IAȘI

«SĂPTĂMÎNA PRIMĂVERII»

Îmi veți da dreptate cînd voi spune că nu poate fi vorba de o săptămînă decît simbolic. Elevii de la noi din școală, multe săptămîni de-a rîndul, au împodobit satul cu pomi, cu flori. Începînd din curtea școlii și terminînd cu celelalte curți ale caselor noastre, cu ulițele, toate au căpătat haina multicoloră a primăverii. Și n-am lucrat la întîmplare! Tovarășul inginer Virgil Badea, fost elev al școlii noastre ne-a îndrumat și ne-a făcut schițe orientative.

ELENA SAVU,
pionieră în clasa a V-a,
Școala generală nr. 2,
Piscani, jud. Argeș

CONVORBIRILE REPORTERULUI PIX

REVISTA REVISTELOR ȘCOLARE

Aș inaugura această nouă rubrică a paginii «Reporter-clubului» adresînd mai întîi un călduros «Bravo!» tuturor cutezătorilor, minuitori ai condeiului.

● **«Fire de tort»**, *revistă a* **Școlii generale nr. 81, București** *(aflată în cel de al patrulea an de apariție) împletește «gînduri despre școală» cu evocări literare — «Pe meleagurile eminesciene», Ipotești; «Viața mea și raiul meu» semnate de* **Adrian Catană** *și* **Anca Voicu.** *Regăsesc aici, acele crîmpeie de proză — miniaturi ale* **Lăcrămioarei Pohribeanu** *(acum elevă în clasa a VIII-a) și descopăr*

armonii noi în poeziile **Brîndușei Marioțeanu** *«Inspirație la un decor» și în suita de imagini întrețesute într-un fabulos și minunat de frumos «Covor oltenesc»: «Se desprindeau din el/ Stele călătoare/ Veșnic nestinse,/ Formele, florile.../ Aveau misterul și ritmicitatea/ Zilelor și nopților oltenești/ Aveau culoarea pămîntului/ Și simțirea florilor/ Și întunecarea iernilor/ Și uscăciunea verilor/ Și albul zăpezilor/ Și negura turmelor/ Aveau verdele pădurilor/ Aveau roșeața chipurilor.../ Păsările țesătoare au adus/ La geamul meu, ieri/ Un covor oltenesc...»*

Regret că nu știu cui datorează această revistă, îndeobște literară, ilustrația — acuarele în tonuri vii care îi susțin și completează sugestiv conținutul.

«Drumeția» *se legitimează prin titlu ca revistă a cercului de geografie și turism a* **Școlii generale Vultureni, județul Cluj.** *În cuprins: însemnări, impresii din excursii, informații privind cercetările pentru culegerea datelor și interpretarea microclimatelor anotimpurilor în comuna Vultureni. Nu lipsesc din revistă sfaturile turistice și medicale semnate, firește, de turistul «Știe tot». Și acum, surpriza: pagina literară — o poezie cu titlul (ați ghicit!) «Drumeția». Pentru* **Ion Mureșan** *(clasa a VIII-a) natura «cu apele, cu munții Babii Dochii» au devenit o adevărată muză de inspirație. Nu-mi rămîne decît să le urez succes pe viitoarele trasee turiștilor din Vultureni.*

Pix

IMPORTANT!

Pentru toți corespondenții! Nu uitați să-mi trimiteți revistele care se editează în școlile voastre. Reporter-clubul va publica lunar «Revista revistelor școlare»!

ANTOLOGIE LIRICĂ

TUDOR ARGHEZI

(1880-1967)

După Eminescu, unul dintre cei mai mari lirici din literatura noastră este Tudor Arghezi. Meșter neîntrecut al cuvîntului, pe care îl cizelează și îi dă strălucire, iscînd «frumuseți și prețuri noi» — autorul «Cuvintelor potrivite», al «Florilor de mucigai», al «Cîntării omului» este totodată și unul dintre cei mai viguroși pamfletari.

Tudor Arghezi a scris și numeroase volume de proză (Icoane de lemn, 1930; Poarta neagră, 1930; Tablete din Țara de Kuty, 1933 — și altele). De asemenea, a fost atras de universul miraculos al copilăriei, pe care l-a surprins în mai multe cicluri de poezii.

Lumină lină

Cum te găsești, ușoară zburătoare,
Zăcînd aci, pe-o margine de drum,
Și nu dormind într-un polen de floare,
Învăluită-n aur și parfum?

Neascultînd de vîntul de la stup,
Te-ai aruncat în plasa verde-a zilei
Și darurile-acum, ale zambilei,
Puterile-amorțite ți le rup.

Voind să duci tezaurul de ceară,
Te prăbușiși din drumul cel înalt.
Cine-o să vie, trupul tău de-afară
Să-l caute și-n jur să sufle cald?

Cu aripa-n țărînă și în vis,
Strînge la piept comoara ta deplină.
Cît te iubesc, frumoasa mea albină,
Că sarcina chemării te-a ucis!

Desen de MIȚURA ARGHEZI

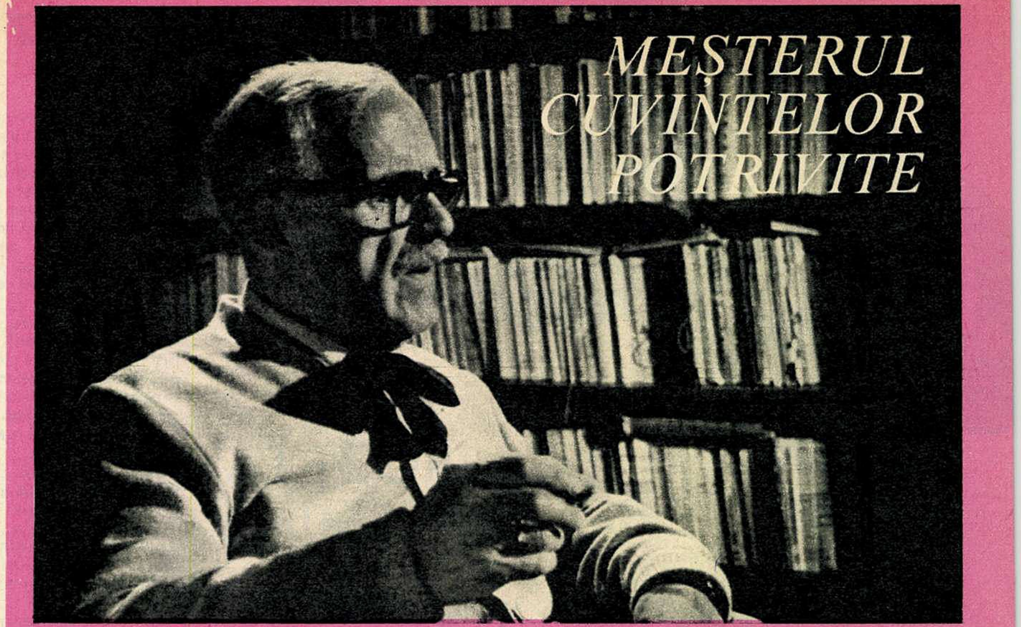

MEȘTERUL CUVINTELOR POTRIVITE

E cartea copilăriei noastre, a bucuriilor mari și a necazurilor mici din fiecare zi, petrecute între părinți și cei doi copii, Mițura și Baruțu...

Cu toate că e o carte de povestiri, lucrurile scrise în paginile ei sînt adevărate, foarte adevărate. Credeți-mă pe cuvînt, pentru că eu sînt unul dintre «eroii» ei! La o vîrstă în care praștia, mingea, săritul peste gard și bicicleta nu mai însemnează decît o amintire, *Cartea cu jucării* a rămas un document de viață trăită.

Autorul ei este tatăl meu, Tudor Arghezi. Anul acesta, la 21 mai se împlinesc 90 de ani de cînd s-a născut... A fost și el copil ca voi, dar în niște timpuri cînd prin București trecea diligența și tramcarul... Copilărie și tinerețe grea. Nu-i plăcea să vorbească de acei ani care nu au semănat în nici un fel cu adevăratele povestiri din *Cartea cu jucării*... Lucrează de foarte tînăr să-și cîștige o existență onestă: ucenic la un atelier de pietrărie, custode la o expoziție, laborant la Fabrica de zahăr «Chitila». La 14 ani trimite primele versuri la revista «Lumea nouă» unde, la poșta redacției, i se dă un răspuns rămas celebru: «Mai știi de unde sare iepurele?» În 1896, la 16 ani deci, are loc adevăratul lui debut literar, prin trimiterea unui număr de 15 poezii Suplimentului literar al ziarului «Liga ortodoxă», semnate Ion N. Theodorescu și Ion Theo... E și anul în care îl cunoaște pe marele nostru pictor Ștefan Luchian și pe Ion Luca Caragiale.

Copilandru fiind, l-a zărit pe Calea Victoriei pe Eminescu, despre care avea, după o jumătate de veac, în 1943, să publice o cărticică...

Din școală, din clasele gimnaziale, era coleg și prieten cu Gala Galaction și N.D. Cocea — făcîndu-și reciproc mărturisiri literare de primă și explozivă tinerețe. O viață întreagă au rămas buni prieteni.

După anii petrecuți la Chitila și la Cernica, experimentînd liniștea mănăstirii pentru a lucra mai în tihnă, pleacă la Geneva și Paris unde rămîne pînă în anul 1910. Este o epocă importantă pentru activitatea lui poetică, gazetărească și de prozator.

Lacul Leman, ulițele medievale, toamnele reci, priveliștile Alpilor, oamenii și împrejurimile, paralele inspirației poetice din țară, i-au furnizat tot atîtea imagini pentru o serie de versuri care abia în 1927 au apărut într-un volum: *Cuvinte potrivite*.

Dar epoca volumului *Cuvinte potrivite* se confundă în bună parte cu timpul povestirilor din *Cartea cu jucării* (1931) — timp în care Arghezi era total afirmat ca poet, prozator și gazetar. Scosese și celebrele lui *Bilete de papagal*, ziar neobișnuit de mic și de vehement.

Apăruserăm în viața familiei, noi,cei doi copii, pentru care măicuța și tătuțu au creat o lume neștiută în copilăria lor. Dintr-un teren părăginit de la marginea orașului, au făcut o grădină, o casă, o livadă — *e Mărțișorul* care împlinește și el, în această primăvară 40 de ani de existență.

Scriitorul a devenit gospodar: cu mîinile lui și cu mîinile măicuții, Paraschiva, au fost plantați vișinii și cireșii, nucii și caișii, merii, perii pe care-i veți găsi în rod cînd veți intra în grădina Mărțișorului. Acum gospodarii ei nu mai sînt: s-au contopit cu florile de mac și mușețel, cu miresmele din iarbă, cu boabele de rouă, cu ziua și cu noaptea — și mai ales cu noaptea — pentru că pe locul unde a fost prima vatră a Mărțișorului — o casă de lut — veți găsi acum două lespezi albe cu cîte o inscripție simplă alături de numele lor de ctitori: Tudor și Paraschiva.

De Mărțișor sînt legate stihuri și povestiri. Zdreanță adulmeca potecile grădinii ca și Ursei, Zmeu ori Lăbuș... Gîri-gîri, gîsca îmbătrînită în ograda casei, venea la geam să-și capete, în fiecare dimineață, tainul de grăunțe... Sub streșinile casei, cuiburile de vrăbii și hulubi întregeau atmosfera unui basm real... Nu e colț al grădinii unde poezia să nu-și fi căutat versuri, rime și simbol!

În Mărțișor, eroii *Cărții cu jucării* au crescut și ei mari, deopotrivă cu arborii și cu vîrstele grădinii — Mițura a căutat culorile cerului și ale pămîntului, iubind pictura, transformată apoi în pasiune pentru teatru... Cel ce încearcă din condei să potrivească niște amintiri, a rămas și el la potrivirea de cuvinte și la ducerea mai departe a gospodăriei Mărțișorului, devenit, de curînd «Casă memorială» — adică tot grădină: de versuri, de imagini și de povestiri... De-aci, dintr-un pîlc de albăstrele, am cules și eu, buchetul cuvintelor de față pe care, împreună, să-l așezăm lîngă foaia de calendar a zilei de 21 mai...

BARUȚU T. ARGHEZI

Primăvară la Mărțișor.

ACELE ZILE DE PRIMĂVARĂ

Povestire de RADU F. ALEXANDRU

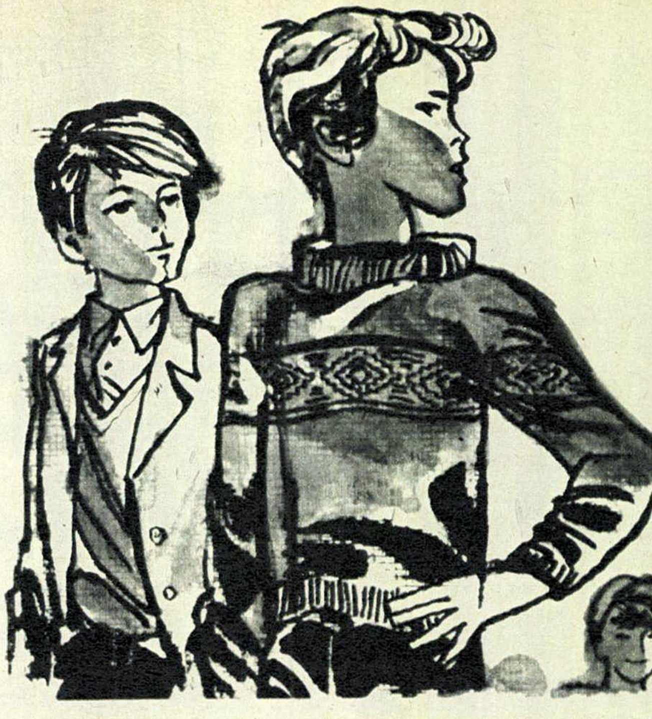

Desen: FRANCISC KALAB

Dorel întotdeauna juca în echipa mea. El voia. Odată, eram singuri, mi-a spus: «— Ducu, eu cred că ar fi bine, ca începînd de astăzi, noi doi să facem parte din aceeași echipă». Fără nici o explicație. Și cred că de fapt nici nu era necesară. Dorel era unul dintre băieții cu care mă înțelegeam cel mai bine și faptul că voia să facă parte din «brigada» mea nu putea decît să mă bucure. Pentru că, trebuie să vă spun, la noi pe stradă cel mai des se juca «Hoții și vardiștii». Cîte șase partide în fiecare zi: de trei ori erai «hoții» și de trei ori «vardiștii» — trei ori «gașca», trei ori «brigada». Eu eram căpitanul unei echipe. Asta din două motive. Primul era că știam să cîștig la alegeri. Să ne înțelegem, oricine cunoaște sistemul prin care se stabilește cine alege primul: pornesc amîndoi în același timp, talpă lîngă talpă, care-și calcă întîi adversarul a cîștigat. Simplu? S-o credeți voi! Simplu pentru unul care amintește proverbul «unde nu-i cap, vai de picioare». Pentru cine vrea să facă o treabă serioasă, problema-i evident mai complicată. Păi, întîi și întîi, trebuie să cunoști numerele de la pantofii tuturor candidaților; mă rog, dacă nu se poate exact, chiar cu o oarecare aproximație. Apoi, ținînd în permanență seama de raportul dintre laba piciorului tău și cea a adversarului, să stabilești într-o secundă, dar nu mai mult poziția într-adevăr optimă a pantofului: pe lung sau pe lat. Nu am timp acum să vă explic întreaga teorie, dar dacă eu sînt cel care aleg aproape mereu primul, ei bine, aș vrea să rețineți că nu este vorba de «baftă», ci de știință.

Al doilea motiv pentru care mi-au încredințat comanda echipei este că sînt un bun tactician. Nu iau niciodată o hotărîre fără să țin seama de felul în care, probabil, gîndește adversarul. Odată, după ce cu o zi înainte Paul descoperise pasajul care leagă strazile «Rozelor» cu «Fabrica de pîine», am cîștigat toate partidele disputate. Pentru că de fiecare dată, cînd echipa lui Paul trebuia să se ascundă, știam cu siguranță că vor trece prin pasaj, vor ieși în «Fabrica de pîine», și de acolo, cum li se părea lor firesc, direct în spatele depoului. Îi luam ca din oală.

Ba ultima dată, ca să înțeleagă, în sfîrșit, că fără puțin cap nu se poate face nimic, le-am luat-o înainte și i-am așteptat în propriul lor «bîrlog». Cînd au ajuns și ei, și au vrut să se ascundă, pe noi ne-a pufnit rîsul și ne-am declarat învingători prin «inferioritatea adversarilor». Echipei noastre — alcătuită din Dorel, Sorin, Dinu, fratele meu mai mic și eu — nu i se putea întîmpla așa ceva. Dacă noi sîntem cei care ne ascundem primii, «hoții» adică, atunci puteți fi siguri că la sfîrșitul primelor trei partide ceilalți, echipa adversă, nu mai are nici o poftă de joc. Sînt morți, abia se țin pe picioare. Și asta nu că noi ne-am ascunde la capătul pămîntului. Nu! mai simplu. Realizăm o deplasare intensivă pe orice porțiune de teren: am străbătut cu maximum de viteză o stradă și ne întoarcem cu aceeași viteză pe aceeași stradă, dar pe celălalt trotuar. Sau, și asta este o inovație a mea, ne despărțim la un moment dat (doi și doi, sau unu și trei) stabilind un punct de întîlnire. Ei, ce s-o mai lungim, imaginați-vă ce-i pe capul urmăritorilor cînd îi plimbăm în sus și-n jos pe aceleași străzi sau îi învîrtim pe loc pînă-i amețim. Apoi, noi ne-am specializat într-atît, încît toate semnele cu creta le facem din plină goană. Vă dați seama ce avantaj avem față de niște mototoli care se opresc la fiecare doi-trei metri ca să tragă o săgeată pe caldarîm. Dar chestia cea mai tare, pe care nici acum nu înțeleg cum ceilalți n-au prins-o, este că noi nu repetam niciodată același traseu. Sau cel puțin așa procedam pînă în ziua aceea.

Era una din primele partide ale anului. Străzile nu se zvîntaseră, din loc în loc, lîngă bordura trotuarului, mai rezista cîte o palmă de zăpadă murdară; noi căzuserăm de acord că este timpul să începem sezonul de «vînătoare».

— Ei, băiatule, dacă nu părăsești imediat curtea ies în stradă și te dau pe mîna celor care te caută.

— N-ai să faci una ca asta.

— Ba da, am s-o fac. Și ne-am oprit amîndoi. Căscam gura la puștoaica ce se proțăpise în pragul ușii și nu înțelegeam nimic. Intram a nu știu cîta oară în curtea aceea, era acolo un pavilion grozav, și nimeni nu mi-a spus vreodată o vorbă. Acum, slăbuță, înaltă, cu ochi mari, negri, dar negri cum n-am mai văzut, cu un vîrf de nas aruncat în sus, care mă făcea să înțeleg cam cu cine am de-a face, cu părul strîns într-un batic, cu un șorțuleț prins de mijloc, cu o cîrpă, care putea fi foarte bine și de praf, în mînă, «țîșt-biștiul» de pe scări se pregătea să-mi dea peste cap tot planul.

— Mai bine vezi-ți de treabă și nu-mi crea probleme, am strigat eu spre ea. Dacă vrei să știi, sînt bun prieten cu oamenii care locuiesc aici...

— Ba,dacă vrei tu să știi, doar părinții mei și cu mine locuim aici și nu-ți sîntem de loc prieteni și termină cu minciunile astea îngrozitoare și dacă nu ieși afară cum ți-am spus și mă silești să-mi pierd timpul cu tine cînd eu am atîtea și atîtea de făcut, ei bine, pe cuvîntul meu de onoare că ai ce regreta toată viața.

— Este ultimul joc și scorul este 3—2 pentru noi. Și înainte de a pleca în cursă coechipierii mei s-au angajat să facă tot ce-i omenește posibil ca să cîștigăm meciul. Și tocmai eu, căpitanul echipei, am avut șansa să dau peste o fîșneață ca tine. Și dacă n-ar fi în joc soarta prietenilor mei, mai că aș rămîne să văd cu ochii mei cît poți fi de trădătoare. Dar nu am timp, și de fapt nici nu mă interesează și... și o să ne mai întîlnim noi și atunci neapărat o să-ți dau posibilitatea să ne arăți cît ești de grozavă.

Și asta s-a întîmplat peste două zile. Eram cu toții în solar. Și a trecut Anca — asta era numele fetei, îl aflasem întîmplător, chiar atunci după-masă, și era în clasa a VI-a, și învăța la școala din cartierul în care locuise, și la anul se va muta la noi în școală, și după spusele unora avea momente în care era chiar suportabilă — și eu am scos praștia și am tras. Numai că piatra nu i-a trecut prin fața nasului, așa cum aș fi vrut să se întîmple, ci a lovit-o în cap. Anca s-a speriat. Și eu m-am speriat. Am fugit. Dinu, fratele meu, alerga și el lîngă mine, și am ieșit din solar și am ocolit o stradă și încă o stradă. Și cînd m-am întors acasă eram așteptat de cîteva persoane pe care aș fi preferat să le cunosc cu altă ocazie. De frică să nu-i confiște lui praștia, Dorel i-a condus la mine acasă.

Toate astea mi le-am amintit acum, asistînd la scena ce avea loc între Dorel și noi ceilalți. Văzusem de curînd un film în care un tip plonja în mare de pe o stîncă de vreo cîteva zeci de metri. Și nu știu ce l-a încrîncenat pe Dorel că, deodată, s-a pomenit provocînd la un rămășag pe oricine nu crede că el sare în cap de la trambulina mare. Anca l-a rugat să repete, băieții au început să rîdă: Dorel abia învățase să ia un start ca lumea. El îi sfida pe toți și nu-i scotea din «ciurucuri, giurumele, neisprăviți». Cel mai tare se amuza Paul, care de doi ani era la «Steaua», la înot. Și la un moment dat, cînd lui Dorel nu-i mai tăcea gura, Paul i-a spus:

— Dacă din cinci sărituri, una măcar cazi ca lumea în apă, adică nu pe burticică (și iar a început să rîdă), îți dau pentru o săptămînă bicicleta mea. Și mă tund și numărul zero. Lui Dorel îi ardeau obrajii și ținea să mergem chiar atunci la bazin, să-i arate el lui «mălai mare ăsta» cu cine stă de vorbă. Ceilalți, văzînd că nu-i a glumă, încercau să-l rețină. Paul rîdea. Lui Dorel numai că nu-i dăduseră lacrimile. Și atunci mi s-au adresat mie, singurul de care Dorel asculta. Dar eu îmi amintisem de povestea din primăvara trecută, și-mi amintisem de dreptatea care trebuie întotdeauna respectată, și Dorel era vinovat și trebuie să plătească, și Paul rîdea ținîndu-se de burtă, și Dorel plîngea de furie, și eu trebuia să fac dreptate, și încercam cu desperare să-mi amintesc și de o greșeală a mea față de prietenul meu ca să pot interveni și să preîntîmpin pericolul care simțeam că ne dă tîrcoale...

— Mă întreb ce oare se petrece în capul ăsta al tău dacă ești în stare să taci ca un mut cînd vezi în ce situație cu totul specială ne aflăm. Sau poate, și nu m-ar mira, nu vrei să pierzi ocazia de a ne dovedi încă o dată cît ești de grozav? În orice caz, orice s-ar întîmpla, eu te consider direct răspunzător și atunci am să văd pe unde ai să-ți scoți cămașa, pentru că nu-i admisibil... Și continua să turuie în timp ce toți, cu gura căscată, asistau la erupția ce se revărsa peste capul lor. Iar eu, deși eram întors cu spatele, știam cu siguranță al cui este glasul ce ne dezmorțea pe toți și juram, juram pentru a nu știu cîta oară, să nu mai primesc niciodată o fată în echipa mea.

Chiar dacă o cheamă Anca.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI LA ÎNCHIDEREA

OAMENII SÎNT MAI TARI DECÎT STIHIILE NATURII

Un cartier nou al Sighișoarei lovit de furia apelor. Cu o plută improvizată, copiii vor fi dusi la adăpost sigur.

ORAȘUL NOSTRU VA FI DIN NOU FRUMOS

Someșul și afluentul său Tur s-au unit și valuri puternice au năvălit peste satele de pe lîngă Someș. Au pătruns și în orașul Satu Mare. Am fost acolo după trei zile de cînd apele au năvălit în oraș. Merg pe străzi inundate, unde o bună parte a oamenilor s-au întors deja acasă. Bărbați, femei, copii se luptă cu pompele și căldările pentru a evacua apa rămasă. Detașamente de salvare, soldați, merg pe străzi să salveze bunuri materiale. Oamenii nu au rămas fără adăpost. Ei sînt acum cazați în clădirile special amenajate sau la rude, prieteni.

Pe o alee, cea mai mare de lîngă Someș, care n-a fost inundată sosesc mașini cu lapte, apă potabilă, alimente trimise de la Oradea, Marghita, Carei, Tășnad. Oameni care nu s-au cunoscut niciodată se ajută la căratul lucrurilor salvate, la curățatul străzilor.

Mă aflu pe o stradă de lîngă gară. Mă strădui să ies de acolo cu mare greutate. În fața mea apare un băiat cu pantalonii suflecați. Îl întreb:

— Unde te duci?

— Pe strada noastră. Uite acolo am locuit noi. Casa s-a dărîmat, dar noi am fost salvați. De fapt toți oamenii de pe strada noastră au fost salvați.

— Cum te cheamă?

— Hegyi Attila. Sînt în clasa a IV-a la Școala generală nr. 8. M-am dus pînă la școală să văd ce se întîmplă acolo. Acum totul e în ordine.

Toate mijloacele sînt folosite la salvarea sinistraților.

Muncitorii repun în funcțiune decantatorul de apă industrială pentru termocentrala Sîngeorz de Pădure.

— Unde stați?

— La mătușa.

Văd un băiat mai mic. Strînge în brațe un cățel care stă lipit de el, aproape nemișcat. Copilul l-a scos din apă. Iată că și cei mici au pe cine salva.

Spre centru, apa devine din ce în ce mai mică. Intru în clădirea justiției. Aici sute și sute de oameni au găsit adăpost. Printre ei și mulți copii. Caut cîțiva școlari să aflu cum au înfruntat această situație cu totul neobișnuită. Sînt liniștiți acum, după ce totul a trecut.

Cu abnegație și curaj cetățenii lucrează pentru evacuarea populației amenințate de stihiile naturii

Vorbesc cu Varga László (elev în clasa a IV-a la Școala generală nr. 13). A fost salvat împreună cu bunica sa și apoi adus aici.

— Cine te-a salvat?

— Nenea Bartoș, de la fabrica de

1

2

butoaie. Muncitorii ne-au luat cu bărci, tractoare, căruțe, cum au putut. Mai întîi pe copii, apoi pe cei mari.

— Ți-a fost frică?

— Nici nu mai știu...

— Dar acum? Îți mai este frică?

— Nu. Avem aici de toate: mîncare, apă, îmbrăcăminte.

— Mie mi-a fost frică, spune o fetiță, încet (Balog Eva, tot de la Școala nr. 13). Apa a fost înspăimîntătoare. Și azi noapte am visat-o.

Lîngă fetiță, văd o legătură cu cărți.

— Înveți acum?

— Da. Se spune că în curînd va începe școala, și asta îmi dă liniște.

Da. Școala se redeschide, circulația va fi în curînd normală și orașul va avea din nou și lumină electrică. Apa aceasta mîloasă dispare văzînd cu ochii (la ora cînd apare acest material toate acestea vor fi la trecut). Și așa cum a spus tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, locuitorii care au fost loviți de această calamitate vor primi un ajutor substanțial, munca de refacere a celor distruse a început, iar orașul SATU-MARE va fi din nou frumos.

IRMA BALOG

La Alba Iulia zi și noapte ostașii sînt în plină acțiune de salvare.

ȘCOALA GENERALĂ NR. 3 DIN REGHIN IȘI VA PRIMI IARĂȘI «LOCATARII». Pentru ca lucrul acesta să se întîmple cît mai curînd, elevii participă cu toții la înlăturarea urmelor lăsate de inundații. Pionierul TIBOR WALTER de la Liceul nr. 2 ne-a trimis la redacție aceste imagini, surprinse de el, acum cîteva zile (foto 1—2).

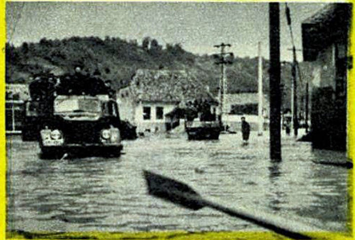

Șirul camioanelor este neîntrerupt.

În toate zonele calamitate elicopterele zboară fără întrerupere.

Termocentrala va intra curînd în funcțiune.

Ne scriu corespondenții

DE LA MĂRAȘU (Insula Mare a Brăilei) ne-a sosit știrea că: alături de locuitorii comunei, de cetățenii satelor dimprejur, elevii școlilor generale ajută cu hărnicie la ridicarea digurilor care să stăvilească apele celor două brațe ale Dunării ce înconjoară zona lor.

PLOILE TORENȚIALE s-au abătut cu multă furie și asupra satului nostru, *Gănești*. Torenții de apă devastau tot ce întîlneau în cale. Printre culturile amenințate de inundație se aflau plantațiile și grădina școlii noastre. Dar pionierii și utecistii, înarmați cu sape și lopeți, au reușit să ridice stavilă șuvoaielor. Printre cei care au dat dovadă de curaj în lupta îndîrjită cu apele se numără elevii: **JENICĂ ROMAN, ION COSTACHE, EUGEN CIOCHINĂ, AUREL FLOREA, ALEXANDRU IJDELEA** și **MIRCEA COȘNIȚĂ**.

În scurgerea ei furioasă, apa a surprins pe cîmp și copii cu animalele la pășunat. Printre ei se afla și elevul **PROFIREL ZANTEA** din clasa a III-a, care a fost tîrît de apa pîrîului. Pionierul **ION POPA**, dînd dovadă de un deosebit curaj, s-a aruncat în apă și luptîndu-se cu valurile a reușit să-l aducă la mal. Copilul își pierduse deja cunoștința. Ajutat de *Victor Leu*, l-a dus imediat la circa sanitară unde, prin îngrijirile date de către asistentul medical, elevul *Profirel Zantea* a fost readus la viață. În prezent este sănătos și merge la școală.

Transmit

PIONIERII ȘCOLII GENERALE NR. 1,
SATUL GĂNEȘTI,
JUDEȚUL GALAȚI

ÎN SPRIJINUL COLEGILOR NOȘTRI

Iată ce au lăsat în urma lor apele. Multe manuale și rechizite școlare au avut soarta cărților pe care le vedeți în fotografia de față. Dar oamenii sînt hotărîți să vindece cît mai repede rănile produse de stihiile dezlănțuite ale naturii. Astfel, în cadrul acțiunii patriotice de ajutorare a județelor care au suferit de pe urma inundațiilor, pionierii și școlarii din județul și municipiul Tulcea au hotărît să vină în sprijinul colegilor lor din județele sinistrate. Unitățile pionierești au început deja să trimită, pe adresa consiliilor pionierești din aceste județe, colete conținînd manuale și rechizite școlare. Coletele sînt însoțite de scrisori calde, ce exprimă spiritul pionieresc de solidaritate și întrajutorare, de încredere în forțele colegilor lor care, alături de părinți, vor remedia pagubele produse.

În timp ce revista noastră pleacă la tipar, la redacție continuă să ne sosească vești de la pionierii și școlarii din alte numeroase orașe și sate ale patriei ce vin în ajutorul pionierilor și școlarilor din zonele sinistrate.

Astfel, de la corespondentul nostru Marius Italianu (Școala generală nr. 15, Buzău) aflăm că toți pionierii unității, urmînd exemplul părinților și fraților mai mari, al tuturor oamenilor muncii, au hotărît să-i ajute pe colegii lor dintr-o localitate lovită de furia apelor. «În curînd, scrie el, vom expedia pe adresa Consiliului județean al organizației pionierilor din Cluj, coletele cu rechizite și manuale pentru a fi predate celor calamitați». Aflăm de asemenea că elevii mai multor școli din Capitală (școlile generale nr. 26, 39, 24, 5, 122) sînt alături de copii care acum trec prin situații grele.

Sîntem siguri, dragi pionieri și școlari, că în aceste clipe, fiecare dintre voi se va purta ca un adevărat cutezător.

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

O lovitură de sabie !

Prințesă cînta la chitară. Era o melodie nărăvașă, cu fierbințeli napolitane, și Marius, înainte de a apăsa butonul soneriei, zăbovi cîteva clipe ascultînd-o. *«E fenomenal cît de repede a învățat băiatul ăsta să cînte!»*

Melodia conteni, se auziră pași, zgomotul cheii — și Prințesă apăru în prag, cu chitara în mînă.

— Te-am ascultat cu uimire, ești o revelație, felicitările mele, zise Marius. Cînd te văd la televiziune?

Prințesă mîrîi:

— Nu cîntam eu. Era un disc, la picap. Încerc să învăț melodia,dar nu merge de loc. Poftim, înăuntru.

— Nu mai poftesc, sînt grăbit. Am nevoie de tine. Trebuie să-l văd pe Jaguar, vreau să-i spun niște lucruri și e preferabil să nu fiu singur.

— Păi nu știi că lipsește din oraș? A plecat aseară.

— Unde? tresări Marius.

— Pe undeva, prin Moldova de nord. Se toarnă acolo un film istoric, «Vitejii» sau așa ceva. Jaguarul participă în calitate de consilier pentru scenele de luptă.

Marius fluieră, surprins.

— Dacă ai ceva important, reluă Prințesă, poți să-i scrii. Cere-i lui Gigi Feneșan adresa.

— De unde o știe el?!

— Păi n-o știe.

— Ascultă, tu îți bați joc de mine?

— ...ci taică-său. Domnul Feneșan pleacă și dînsul acolo. În film e vorba de un tezaur pe care niște năvălitori vor să-l fure din castel, dar o mînă de viteji se opun cu dîrzenie etc. etc. Regizorul filmului vrea ca totul să fie autentic, inclusiv tezaurul. Înțelegi? Domnul Feneșan duce la locul filmării tezaurul muzeului!

— Tezaurul... murmură Marius. Și Jaguarul e *acolo!* Extraordinar! Ascultă, Prințesă, tu știi ce eveniment e poimîine?

— Te cred. Începe vacanța.

— Bravo, ești, ca de obicei, bine informat. Dar ceva proiecte ți-ai făcut?

— O să exersez la chitară.

— Prostii. N-ai talent. Mi-a spus-o chiar Jaguarul. În schimb, o să faci o excursie cu mine. În nordul Moldovei. Aer curat, peisaje excepționale...

— Ia stai, măi, ia stai. Cum adică, n-am talent? se necăji Prințesă.

— Nici eu n-am, dacă asta te consolează. Pune chitara bine și hai să-l căutăm pe Palaghiță.

Pe șeful Bufnițelor îl găsiră cățărat pe o scară dublă și stropit cu var ca o bibilică. Într-o salopetă veche, cu o pălărie de carton, țuguiată, cum se vînd la Moși, Palaghiță... zugrăvea! Echipat în mod asemănător, dar mult mai murdar de var, Eschimosul manevra pompa. Salut, salut. Ce faceți aici? Discutăm probleme filozofice. Nu vă apropiați prea mult că n-o să vă ajungă apa nici de la trei cișmele ca să vă spălați. Cutare și cutare, Palaghiță, n-ai idee ce e cu filmul ăsta nou, «Vitejii»? Cum să nu, mi-am aranjat zece zile de figurație. Poimîineseară plec. N-o să-ți fie urît singur? Am vrea să mergem și noi. Ne ajuți?

Palaghiță tună:

— Pe Zeus, uimirea-mi e mare! Ce vrajă pe toți v-a cuprins, spre filmul acesta chemîndu-vă?

— Vrem să facem figurație.

Palaghiță mîrîi:

— Voi credeți că e vorba de distracție, și asta mă enervează. Domnilor, acolo se muncește!

— O să muncim și noi.

— Nu înțeleg ce nevoie aveți. Mai ales Eschimosul. În fine, să vă facă alții morală, nu eu.

— Ascultă, Palaghiță. Eu *trebuie* să fiu acolo.

Platoul de filmare! Marius se așteptase ca minunile să înceapă de la poartă. Nu văzu însă decît un camion cu cherestea și un scuter utilitar din care se descărcau borcane de iaurt pentru bufet. Sub un șopron, două trăsuri străvechi, o stivă de reflectoare, panoul cu găleți și tîrnăcoape al pazei contra incendiului și trei găini pestrițe. Pe urmă se pomeni într-o încăpere largă, care semăna a sală de așteptare, a depozit de materiale și a atelier fotografic.

— De fapt, îi explică Palaghiță, aici se lucrează filme cu păpuși și, în anumite zile, au loc selecții pentru figuranți. Dacă zeii îți sînt favorabili, vei ajunge cîndva să vezi studiourile de la Buftea. Acum stai cuminte; mă duc să-l caut pe regizor.

Și porni spre un ungher al sălii unde, pe o tablă de școală, scria cu creta: producția filmului «Vitejii».

În general, impresia pe care o avu Marius contemplînd platoul era că pe nimeni nu-l interesează ce fac ceilalți. Aici — un băiat care mînca semințe, punînd grijuliu cojile în buzunar, împingea cînd înainte, cînd înapoi un cărucior. Pe cărucior, aparatul de filmat și operatorul. Acesta n-avea pic de astîmpăr; cobora și urca mereu, potrivind ceva la aparat, uitîndu-se la intensometru, strigînd: «Lumina, pune 5 000! Pune 10 000! Scade 2 000!» Lui Marius îi fu însă imposibil să-și dea seama ce anume filmează... Dincolo — un tîmplar geluia o ușă.

În sfîrșit, figuranții. Așteptîndu-și rîndul, dezlegau cuvinte încrucișate, jucau cărți sau table. Marius văzu bărbați cu un aer de mare respectabilitate alături de cei mai pitorești vagabonzi; fete gălăgioase lîngă bătrîni impozanți, părînd generali în rezervă sau savanți; atleți în tricouri multicolore ridicînd ghemul sau andreaua scăpată de una din bătrînele lor colege care tricotau neobosite.

Palaghiță reveni indispus:

— N-am vești prea grozave. Omul meu lipsește; selecția figuranților pentru «Vitejii» s-a terminat.

— Totuși, văd că...

— Da, însă nu-i pentru tine. Au mai rămas de completat cîteva locuri pentru scenele de luptă. Figurație specială. Însuși Stanislas, șeful cascadorilor, asistă la probe. Îmi pare rău, Marius... Hei, dar ce vrei să faci?!

Marius însă ajunsese de mult în preajma vestitului Stanislas, Era un tînăr de vreo 30 de ani, subțirel, cu chipul de un roz spălăcit. Avea în mînă o sabie și un scut, iară alături, rezemate de perete, se înșirau alte săbii, și lănci, și halebarde, și iatagane. Rînd pe rînd, tinerii din apropierea lui își alegeau o armă și-l atacau. Stanislas, rîzînd tot timpul, para cu o uluitoare dibăcie loviturile. Astfel îi alegea pe cei care, dovedind că posedă tehnica luptei cu una din aceste arme, urmau să figureze în scenele speciale. Dar din cei vreo 20 care se prezentaseră pînă acum, doar patru reușiseră să-l convingă.

Marius luă o sabie de lîngă zid, îi încercă flexibilitatea, șfichiui de cîteva ori aerul și se apropie timid de Stanislas:

— Îmi dați voie să încerc și eu?

— Desigur, pentru asta sînt aici. Văd că ți-ai ales o sabie. Ești sigur că știi la ce folosește?

Se auziră cîteva rîsete slugarnice. Marius roși:

— În gardă, vă rog!

Și se aruncă decis la atac. Stanislas execută o frumoasă paradă, dar Marius știa mai multe decît el în materie de scrimă. Cîteva manevre șirete, o lovitură precisă... și sabia din mîna șefului cascadorilor sări cît colo!

— Iertați-mă! exclamă Marius. Credeam...

— Ce credeai? Continuă!

— ...că v-am lovit prea tare!

— Pe mine nu mă poate lovi nimeni prea tare! se răsti Stanislas. Ești admis! Următorul.

(Va urma)

Tainele PLATOULUI Altiplano

de Aurel Lecca

(URMARE DIN PAG. 3)

lui Avellaneda cu privire la vestigiile existente pe fundul lacului nu au fost confirmate.

Primul om de știință care a explicat faptul datorită căruia lacul Titicaca se găsește la peste 3 800 m înălțime, a fost marele naturalist Alexander von Humboldt. În anul 1802, cînd a escaladat munții Anzi, el a întîlnit, la aproape 3 000 m altitudine, schelete de mastodonți — animale preistorice. Și-a pus atunci întrebarea: cum a fost posibil ca aceste animale uriașe să se cațere pe stînci asemenea căprioarelor? Humboldt a emis atunci ipoteza că, în timpul unui cataclism, mastodonții au fost surprinși la coastele Oceanului Pacific. După ce s-au înecat, au fost ridicați o dată cu uscatul la mari înălțimi. Treizeci și patru de ani mai tîrziu, marele naturalist Darwin a observat de-a lungul munților Anzi — de la lacul Titicaca pînă la Panama — la peste 3 000 m altitudine o dungă albă de cretă. «*Acest strat* — spunea Darwin — *a fost odată fund de mare. Sub acțiunea presiunii din adîncurile Pămîntului, fundul oceanului a fost împins în sus și ridicat la mari înălțimi*». Astfel a luat naștere și platoul Altiplano, împreună cu lacul Titicaca.

- Tot pe platoul Altiplano, în apropierea lacului, se găsesc și astăzi ruinele unei vechi așezări căreia indienii aimara i-au dat numele de Tiahuanaco, adică «*orașul morților*». Arheologii s-au întrebat cum de s-a construit acest oraș într-o regiune unde nu cresc decît cactuși și o iarbă aspră pe care și oile o mănîncă în silă?

Savantul francez Godillat, spune că: «*această așezare ar fi fost de fapt un port în construcție situat la nivelul oceanului. Dar un fenomen vulcanic urmat de un*

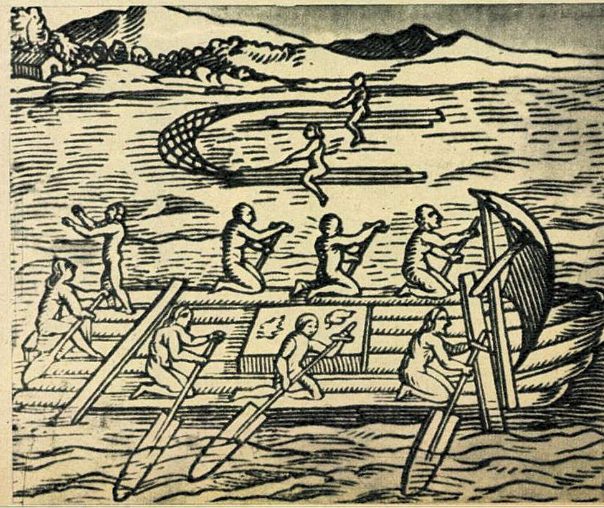

Gravura din cartea lui Giorlamo Benzoni. Ea reprezintă o plută de balsa a indienilor aimara.

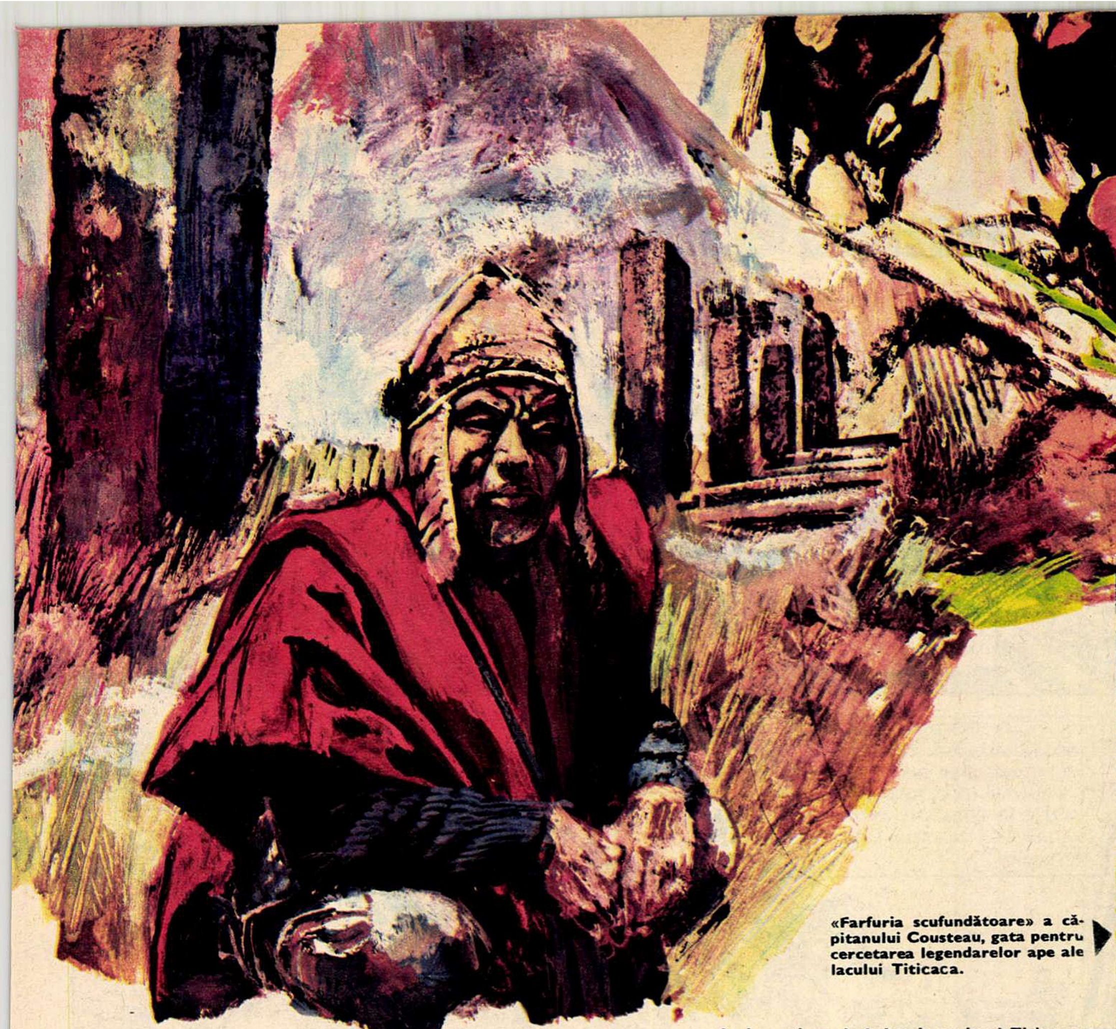

Un indian aimara lîngă monoliţii de la Tiahuanaco.

Desen: *POMPILIU DUMITRESCU*

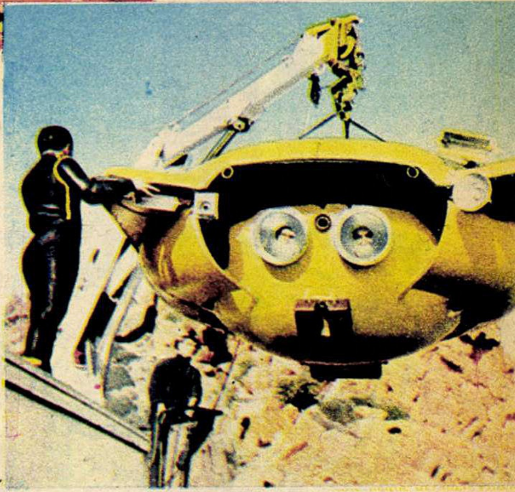

«Farfuria scufundătoare» a căpitanului Cousteau, gata pentru cercetarea legendarelor ape ale lacului Titicaca.

Ambarcaţiune de balsa de pe lacul Titicaca.

Vas de argilă din arta precolumbiană a indienilor aimara.

cutremur de mari proporţii ar fi ridicat uscatul pe care se afla oraşul, iar locuitorii săi care erau iscusiţi navigatori au părăsit speranţa de a mai utiliza vreodată portul, mîndria lor». De altfel se pare că indienii precolumbieni aveau bogate cunoştinţe în arta navigaţiei. Italianul Giorlamo Benzoni, care a călătorit prin anul 1560 în această regiune, vorbeşte în cartea sa, tipărită în 1572 la Veneţia, despre iscusinţa acestora în construirea plutelor de balsa (trestie) cu care navigau şi în Oceanul Pacific. Ei au moştenit arta construirii acestor ambarcaţiuni, dovadă că, recent, exploratorul Thor Heyerdahl a apelat la cunoştinţele lor pentru a construi pluta de papirus «*RA II*» cu care va încerca din nou traversarea Atlanticului.

● Picturile rupestre întîlnite în peşterile peruviene de la Mazo-Cruz, Kelkatani, Pizacoma, Chinchillapi şi Kollao, situate la peste 4 000 m înălţime, în apropiere de lacul Titicaca, au dat la iveală primele pagini «scrise» de omul preistoric. Aceste fresce, viu colorate şi pline de mişcare, ilustrează obiceiurile omului primitiv, care a trăit cu cel puţin 8—10 000 ani î.e.n. Unele picturi înfăţişează pe crescătorii de lama, guanco sau alpaca, iar altele pe vînătorii preistorici urmărind animale înnebunite de spaimă.

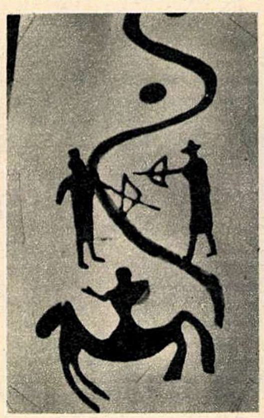

Una din picturile preistorice din peştera Chinchillapi care înfăţişează pe lîngă cal şi călăreţ şi doi vînători cu arcul.

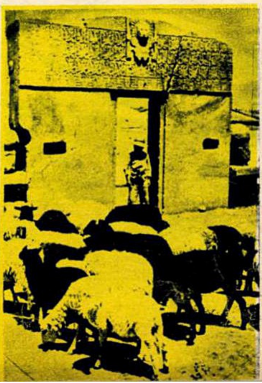

Astăzi, în jurul *«porţii Soarelui»* **de la Tiahuanaco pasc oile.**

În peşterile de la Mazo-Cruz şi Chinchillapi s-au făcut descoperiri cu totul surprinzătoare. Printre animalele pictate de oameni, încă înainte de era noastră, se află şi calul.

Este o dovadă că acest animal a populat pămîntul Lumii Noi înainte de venirea europenilor (deşi resturile fosile ale calului nu au fost găsite, pînă în prezent, în America). La Kollao picturile se suprapun, ceea ce demonstrează că ele au fost făcute de triburi diferite în epoci diferite. Cele mai vechi picturi datează de acum 10 000 de ani, iar cele mai noi — cu imaginea calului — sînt de acum 2 000 de ani. Jean-Cristian Spahni, profesor la Institutul de Etnografie din Geneva, care a cercetat de curînd aceste peşteri, consideră că silueta călăreţului din peştera de la Chinchillapi este cea a primului cavaler al epocii precolumbiene.

Dovezi, materiale, supoziţii, întrebări şi răspunsuri ale savanţilor care, pe măsură ce mijloacele de cercetare se vor perfecţiona, vor fi confirmate sau, cine ştie, infirmate.

Oricum, o certitudine putem avea încă de pe acum: certitudinea că mintea iscoditoare a omului va reuşi pînă la urmă să dezlege şi ultimele taine ascunse la Altiplano — platoul marilor înălţimi.

MEGALOZOON

1

SCENARIU: VASILE MĂNUCEANU
DESENE: NICU RUSU

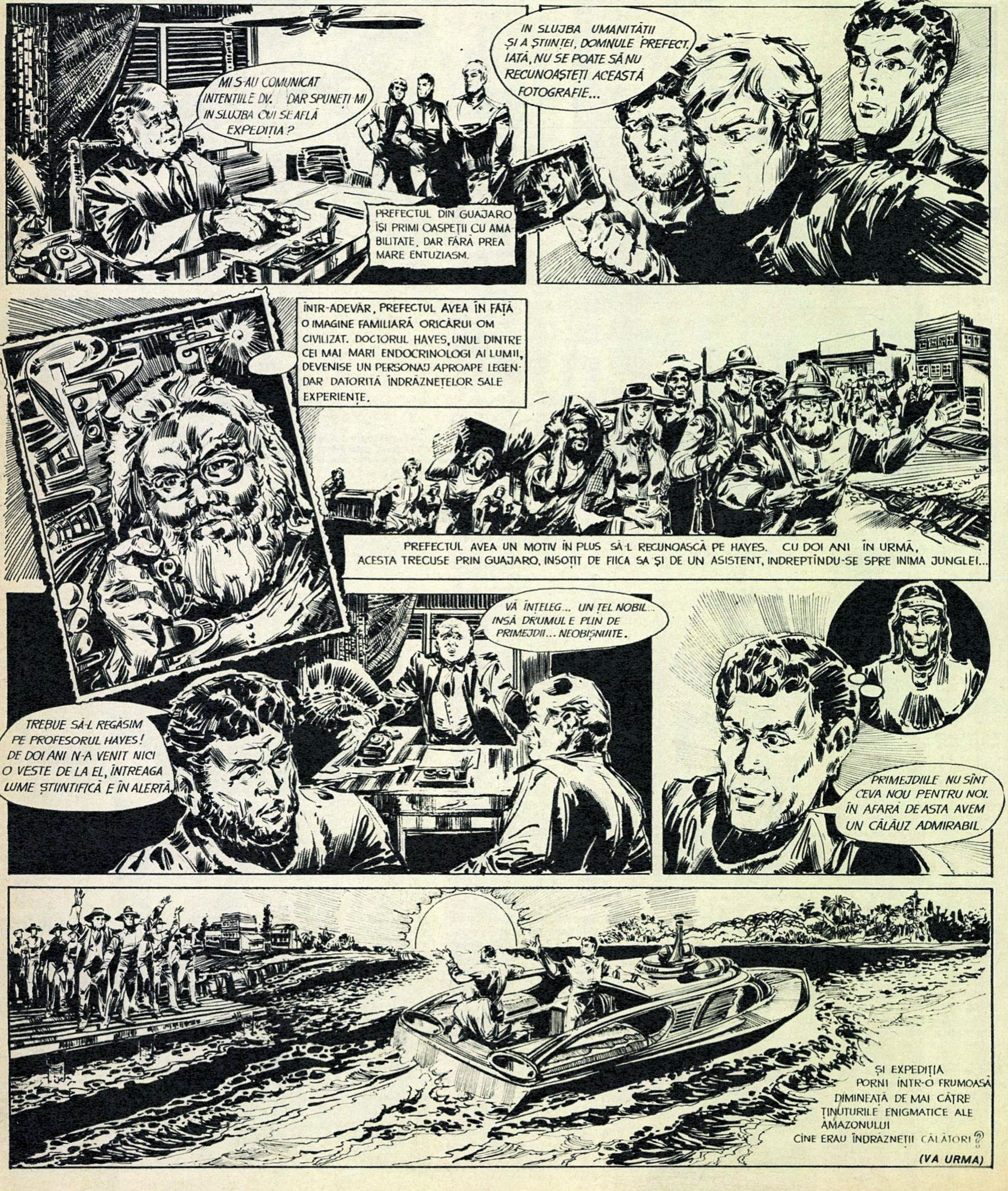
MI S-AU COMUNICAT INTENȚIILE DV. DAR SPUNEȚI-MI ÎN SLUJBA CUI SE AFLĂ EXPEDIȚIA?
PREFECTUL DIN GUAJARO ÎȘI PRIMI OASPEȚII CU AMABILITATE, DAR FĂRĂ PREA MARE ENTUZIASM.
ÎN SLUJBA UMANITĂȚII ȘI A ȘTIINȚEI, DOMNULE PREFECT. IATĂ, NU SE POATE SĂ NU RECUNOAȘTEȚI ACEASTĂ FOTOGRAFIE...
ÎNTR-ADEVĂR, PREFECTUL AVEA ÎN FAȚĂ O IMAGINE FAMILIARĂ ORICĂRUI OM CIVILIZAT. DOCTORUL HAYES, UNUL DINTRE CEI MAI MARI ENDOCRINOLOGI AI LUMII, DEVENISE UN PERSONAJ APROAPE LEGENDAR DATORITĂ ÎNDRĂZNEȚELOR SALE EXPERIENȚE.
PREFECTUL AVEA UN MOTIV ÎN PLUS SĂ-L RECUNOASCĂ PE HAYES. CU DOI ANI ÎN URMĂ, ACESTA TRECUSE PRIN GUAJARO, ÎNSOȚIT DE FIICA SA ȘI DE UN ASISTENT, ÎNDREPTÎNDU-SE SPRE INIMA JUNGLEI...
VĂ ÎNȚELEG... UN ȚEL NOBIL... ÎNSĂ DRUMUL E PLIN DE PRIMEJDII... NEOBIȘNUITE.
TREBUE SĂ-L REGĂSIM PE PROFESORUL HAYES! DE DOI ANI N-A VENIT NICI O VESTE DE LA EL, ÎNTREAGA LUME ȘTIINȚIFICĂ E ÎN ALERTĂ.
PRIMEJDIILE NU SÎNT CEVA NOU PENTRU NOI. ÎN AFARĂ DE ASTA AVEM UN CĂLĂUZ ADMIRABIL.
ȘI EXPEDIȚIA PORNI ÎNTR-O FRUMOASĂ DIMINEAȚĂ DE MAI CĂTRE ȚINUTURILE ENIGMATICE ALE AMAZONULUI
CINE ERAU ÎNDRĂZNEȚII CĂLĂTORI?
(VA URMA)

CĂRȚI DE VIZITĂ PENTRU MEXICO '70

Tînărul Bonev — marea speranță a atacului bulgar — în acțiune

GRUPA
A IV-a - LEON
- PERU
- BULGARIA
- MAROC
- R.F. A GERMANIEI

Reprezentativa Marocului în 1969

O SINGURĂ DILEMĂ:

PERU SAU BULGARIA?

Prima echipă aflată pe lista celor patru programate să-și susțină șansele la Leon, reprezentativa PERULUI, a constituit neîndoios, una dintre cele mai mari surprize ale preliminariilor, reușind să elimine tehnica și nedisciplinata formație a Argentinei, pe care mulți o socoteau îndrituită candidată la titlul suprem. Antrenați de celebrul fotbalist brazilian Didi, peruvienii — supranumiți «fiarele» (las fieras), practică un fotbal atletic, spectaculos, cu șarje rapide, pe baza unui sistem tactic care nu abdică niciodată de la așezarea 1—4—3—3.

Posedînd cîteva talente de primă mărime — între care fundașul central *Chiumpitaz*, declarat cel mai bun sportiv al țării în anul 1969, mijlocașul *Castanedo*, atacanții *Baylon*, *Sotil* sau *Cubillas* — formația Perului, avînd și avantajul aclimatizării cu altitudinea, va reprezenta, bănuim, una dintre favoritele grupei. De altfel, ziaristul Aurel C. Neagu, care a însoțit reprezentativa României în recentul turneu sud-american — în cursul căruia «tricolorii» au jucat și la Lima, terminînd la egalitate (1—1) — scria despre formația lui Didi că este *«cea mai puternică din turneu, superioară echipelor braziliene»*, din prima parte a șederii lui pe continentul sud-american.

Haller — unul dintre «italienii» lotului vest-german

De remarcat că după recenta înfrîngere cu 2—3 (după ce au condus cu 2—0) înregistrată în fața brazilienilor pe Maracana, antrenorul peruvienilor declara, negru pe alb, că *«echipa noastră va depăși cu siguranță optimile de finală»*. Poți, oare, să-l contrazici pe antrenorul care a eliminat Argentina?!

Prezentă pentru a treia oară consecutiv la mondiale, BULGARIA pare decisă de această dată să depășească examenul grupei cuvintele cunoscutului internațional *Iakimov* — *«Naționala noastră de astăzi este mai bună decît oricare dintre echipele calificate la precedentele două ediții»* — părînd să susțină o asemenea afirmație. Virtuțile primordiale ale formației antrenate de dr. Boșkov sînt, fără îndoială, ambiția, puterea de sacrificiu, jocul atletic și rapid practicat adesea chiar în detrimentul unui rafinament tehnic.

Încercînd să «selecționăm» pe cîțiva dintre elevii lui Boșkov, ne vom opri asupra unor jucători de prim rang ca portarul *Simeon Simeonov*, de la Slavia Sofia, fundașul *Aleksandr Salamanov* de

(CONTINUARE ÎN PAG. 14)

Fotbaliștii peruvieni, botezați de ziariști cu titlul de «las fieras» pentru jocul lor atletic, spectaculos.

MAI SÎNT 25 DE ZILE PÎNĂ LA ÎNCHIDEREA CONCURSULUI

AVENTURILE COLEGULUI Minitehnicus

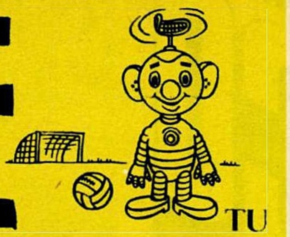

TU ȚI-AI TRIMIS LUCRĂRILE ?

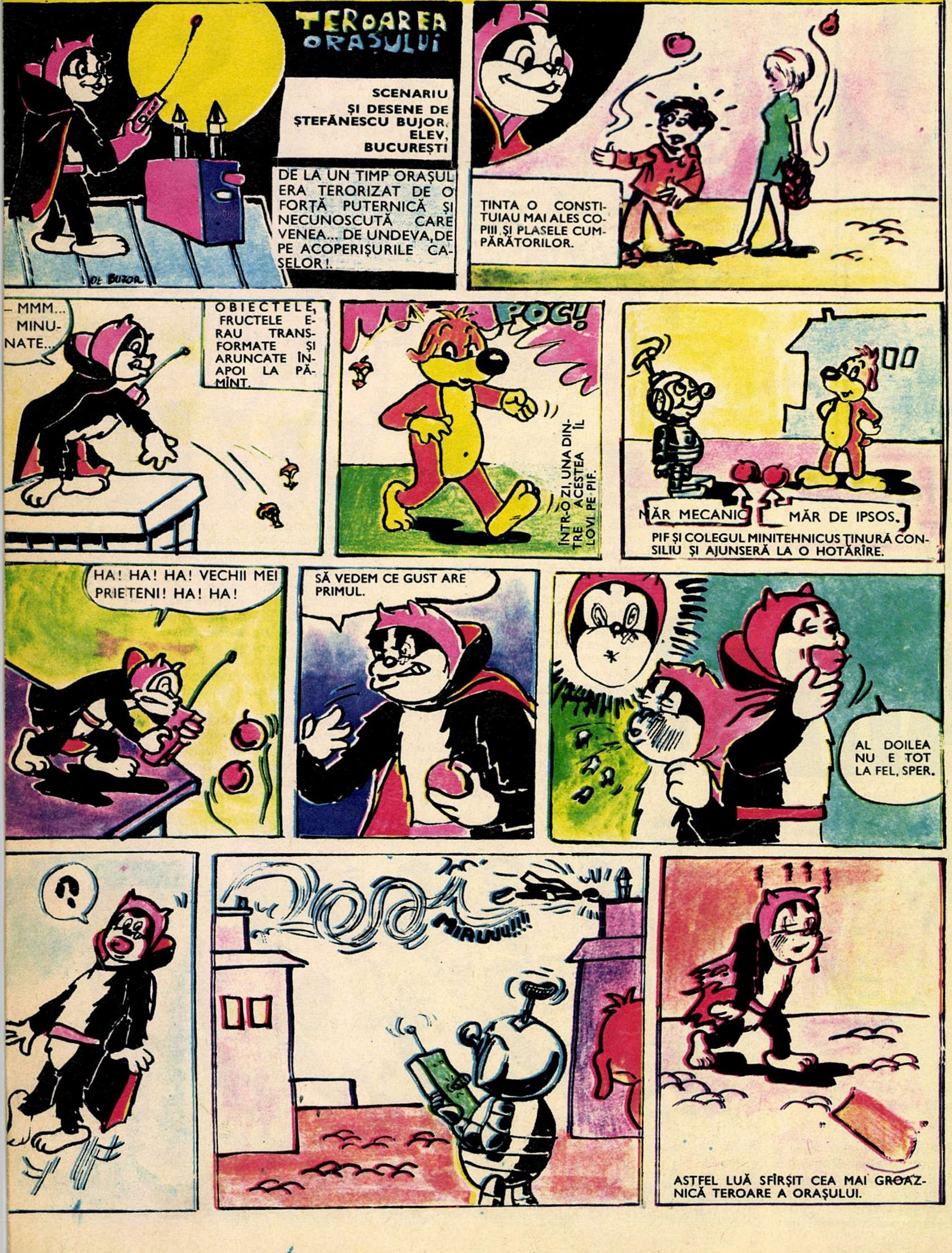
TEROAREA ORAȘULUI
SCENARIU ȘI DESENE DE ȘTEFĂNESCU BUJOR, ELEV, BUCUREȘTI
DE LA UN TIMP ORAȘUL ERA TERORIZAT DE O FORȚĂ PUTERNICĂ ȘI NECUNOSCUTĂ CARE VENEA... DE UNDEVA, DE PE ACOPERIȘURILE CASELOR!.
DE BUJOR
ȚINTA O CONSTITUIAU MAI ALES COPIII ȘI PLASELE CUMPĂRĂTORILOR.
— MMM... MINUNATE...
OBIECTELE, FRUCTELE ERAU TRANSFORMATE ȘI ARUNCATE ÎNAPOI LA PĂMÎNT.
POC!
ÎNTR-O ZI, UNA DINTRE ACESTEA ÎL LOVI PE PIF.
MĂR MECANIC
MĂR DE IPSOS.
PIF ȘI COLEGUL MINITEHNICUS ȚINURĂ CONSILIU ȘI AJUNSERĂ LA O HOTĂRÎRE.
HA! HA! HA! VECHII MEI PRIETENI! HA! HA!
SĂ VEDEM CE GUST ARE PRIMUL.
AL DOILEA NU E TOT LA FEL, SPER.
?
MIAUUU!!!
ASTFEL LUĂ SFÎRȘIT CEA MAI GROAZNICĂ TEROARE A ORAȘULUI.

SPORT!

(URMARE DIN PAG. 13)

la aceeași echipă, fost campion național de... schi, atacanții *Dobromir Jecev* sau *Gheorghi Asparuhov*, ambii de la Levski și *Dimiter Iakimov* (T.S.K.A.), coordonatorul de joc al naționalei, jucător cu o clarviziune și o luciditate de tip Rivera.

La rîndul lor, bulgarii nu sînt mai puțin optimiști, același Iakimov nesfiindu-se să declare confratelui Toma Hristov: «*Ne vom califica în sferturi!*»

A treia echipă a grupei, debutantă la mondiale, cîștigătoarea grupei a XV-a a preliminariilor — **MAROCUL** — reprezintă, se afirmă, «victima» sigură a colegelor, deși un recent rezultat — 3—0 cu Bulgaria — ar recomanda-o în cu totul altfel... Marocanii al căror nou antrenor este sîrbul Vidinici, sînt adepții unui fotbal aerian și tehnic, cu pase lungi, puternice, dar manifestă serioase carențe în privința omogenizării și chiar a condiției fizice. Cei mai mulți jucători îi oferă naționalei F.A. Rabat, echipa armatei, din care fac parte, între alții, portarul *Allal* și fundașul dreapta *Abdallah* (în același timp și antrenor secund) — recordmani ai selecționărilor în reprezentativă. Alte vedete: mijlocașul *Filali* (de la Oujda) — dispecerul centrului terenului, atacanții *Bamous* (căpitanul echipei) și *Houmane*, cel mai popular fotbalist african, ambii de la Raja Casablanca. La ora cînd scriu aceste rînduri, reprezentativa Marocului — ai căror conducători declară că pentru ei înși și calificarea la Mexic reprezintă un succes — se află în Franța, la cantonamentul de la Font-Romeu, încercînd să se aclimatizeze, din timp, cu altitudinea.

În sfîrșit, **REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI**, campioana mondială a ediției 1954, vicecampioană în 1966, o echipă care nu necesită prezentări suplimentare...

În ciuda faptului că «numele» incluse de celebrul antrenor Helmuth Schön, în lotul pentru Mexic ar trebui să reprezinte o garanție a cuceririi, la pas, a dreptului de a păși în «sferturi» — ne gîndim la «prințul de la Bayern», *Beckenbauer*, la *Seeler*, cu cele 63 de selecționări ale sale, precum și la «italienii» *Haller* (Juventus) și *Schnellinger* (A.C. Milan) — se pare că echipa vest-germană nu-și găsește în ultimul timp cadența, 0—2 cu Spania, la Sevilla, și recentul 1—1 de la Stuttgard, în compania reprezentativei României, certificînd o asemenea criză. Între supărările lui Schön, cele mai mari par a fi cele legate de dificultățile unei ierni prelungite, de numărul de accidentări, de programul încărcat al echipelor (Schalke 04, echipa lui Libuda, de pildă, a avut de susținut 10 meciuri în 32 de zile) și chiar de unele disensiuni în rîndul membrilor echipei naționale. Astfel *Gerd Müller*, golgeterul campionatului vest-german, a refuzat recent orice colaborare cu «bătrînul» Uwe Seeler, declarînd trufaș: «*Domul Schön are de ales: sau eu, sau Uwe!*»

În ciuda tuturor acestor dificultăți care marchează, se pare, momentul actual al fotbalului vest-german, judecînd după caracterul disciplinat, sobru și calculat al echipei lui Schön, precum și după calitățile tehnice, tactice și fizice — excepționale — ale elevilor lui, sîntem gata să credem că vice-campionii mondiali nu vor avea în grupă o sarcină dintre cele mai dificile. Acesta nu-i însă decît un pronostic, și în fotbal orice pronostic are în ei un grăunte de hazard...

OVIDIU IOANIȚOAIA

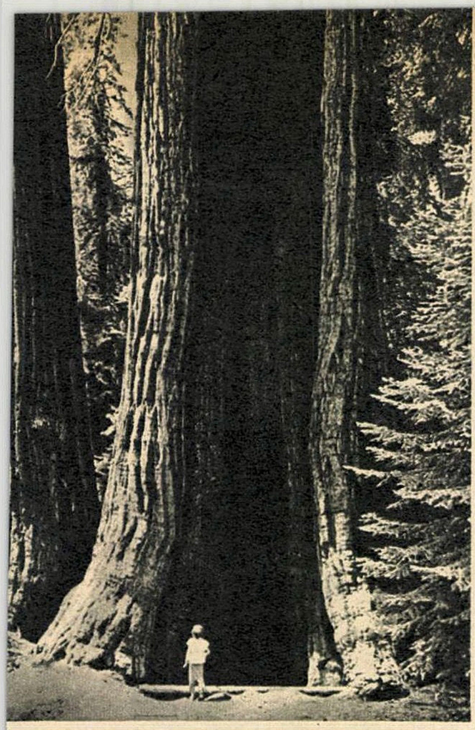

BLITZ

IMAGINEA UNUIA DINTRE CEI MAI ÎNALȚI DINTRE MAGNIFICII ARBORI AI CALIFORNIEI, DIN PĂDUREA REDWOOD.

Traista cu povești

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1					■					
2						■				
3		■						■		
4							■			
5						■				
6	■			■					■	
7					■			■		
8				■						■
9			■							
10						■				

ORIZONTAL: 1) Autorul volumului «Mă uit în ochii copiilor». A dăruit copiilor volumul de versuri «Scufița Roșie». 2) Autorul povestirii «Fluierașul și alămîia». Eroul preferat din povestiri. 3) Gazda lui Ion Creangă. Alexandru Alecu. 4) Căruța lui Dănilă Prepeleac pornită... la vale. Învățător (presc.). 5) Roman de Titus Popovici. Nuntașii lui Alecsandri din «concert în luncă». 6) Conjuncție. Drumul lui Prîslea. 7) «Coliba» Unchiului Tom. Poveste la sfîrșit! Raicu Ion. 8) ...Baba și cei 40 de hoți. Autorul povestirii «Făt-Frumos cînd era mic». 9) Locotenent (abr.). Condurii cenușăresei. 10) Autor francez care a scris «Povestea copilului pierdut». Personaj dintr-o poveste de Creangă.

VERTICAL: 1) Autoarea cărții «Prin orașul cu minuni». Liniștit. 2) Rele!. Spic cu spic. 3) Cartea copilăriei noastre!. 4) Povestire de Zaharia Stancu din ciclul «Povestind copiilor». Începutul povestirii. 5) Pasăre călătoare. Pentru «odihna» lui Procust. 6) Poftim. Autorul cărții «Isprăvile lui Ciopîrțilă». 7) Aceea. Sînt numai ochi și urechi. 8) Barbu Delavrancea. Refren la cîntecele populare. O parte din covorul fermecat! 9) Nume de fată. Spălate cu Alba... Lux! 10) Autorul povestirii «Doi feți cu stea în frunte». În final Cătălin!.

ALEXANDRU IANCU

PAGINA 15 MAGAZIN

UN ZÎMBET CU...

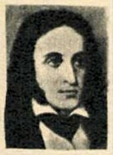

NICOLLO PAGANINI
(1782–1840)

Marele violonist și compozitor italian făcea dese plimbări seara cu același birjar...

Nemulțumit de banii pe care-i primise, birjarul îndrăzni odată să-i spună:

— Maestre, să știi că ești un zgîrcit! Niciodată nu mi-ai dat un ban peste cît face cursa... Dumneata cînți pe-o singură coardă și cîștigi bani cîți vrei

— Ai dreptate — răspunse Paganini — dar, i-a plimbă-mă și tu pe mine pe-o singură roată și ai să vezi cîți bani am să-ți dau!

● ● ● ● ● ● ● ● ●

FĂRĂ CUVINTE

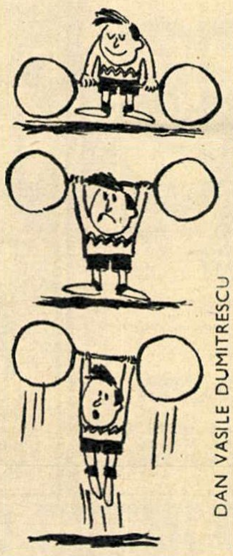

DAN VASILE DUMITRESCU

● ● ● ● ● ● ● ● ●

RADIO

DIN EMISIUNILE PENTRU COPII PE PERIOADA 21–30 MAI.

«Cinstea de a purta cravata roșie» — temă prezentată de emisiunea «*Tot înainte*» de vineri, 22 mai, ora 8,10, pr. II. Sîmbătă, 23 mai, aceeași emisiune prezincă în cadrul rubricii «Agenția radiofonică a pionierilor» partea a II-a a concursului «Cel mai bun matematician al lunii mai».

Pentru amatorii de fizică emisiunea de știință și tehnică «*Vreau să știu*» va transmite miercuri, 27 mai, ora 10,30 pe pr. I documentarul despre legea conservării energiei.

În numărul viitor:
VEȘTI
FORMIDABILE
DE LA
PROFESORUL
PARBRIZ

ANTENE

●

● La muzeul oceanografic din Sidney (Australia) sînt expuse, în aparate frigorifice speciale, peste 200 de exemplare de pești înghețați care au fost găsiți în ghețarii din Antarctica. Printre exponate figurează și un pește-spadă, a cărui vîrstă a fost evaluată la aproximativ 100 000 de ani.

●

● Oceanul Pacific a apărut acum 100 000 000 de ani! La această concluzie s-a ajuns analizîndu-se cu carbon radioactiv sedimentele de pe fundul oceanului. Adîncimea maximă a oceanului este de 11 034 m. Animale vii au fost găsite pînă la adîncimea de 10 236 m.

●

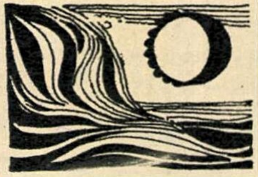

● Zgomotul cascadei Niagara se aude, în timpul zilei, de la o distanță de 2 km, iar noaptea de la 10 km.

●

● Pe Fluviul Amazoanelor, fluxul oceanului se observă de la o distanță de 1 400 km de la vărsare.

●

● Înălțimea medie a Antarctidei este de 2 304 m, înălțimea medie a celorlalte continente fiind de 875 m.

● Vulcanul Ixalco din America Centrală servește drept punct de orientare pentru navele aflate în larg. Acest vulcan aruncă, la fiecare 8–10 minute, o coloană uriașă de fum înaltă de circa 300 m, care se ridică la circa 3 000 de metri deasupra nivelului Oceanului Pacific.

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI COPIII este o nouă colecție a Editurii «Ion Creangă», care va oferi tinerilor cititori o serie de cărți din operele marilor scriitori români și străini. Colecția a fost inaugurată prestigios cu «Amintirile din copilărie» ale lui Ion Creangă. Din aparițiile viitoare putem semnala de pe acum: Mihail Sadoveanu: «Măria sa puiul pădurii»; Jules Verne: «Un căpitan de 15 ani»; Daniel de Foe: «Robinson Crusoe».

Apărută într-o frumoasă ținută grafică, colecția tinde să devină un prieten nedespărțit al copiilor.

Aventurile lui Crăița

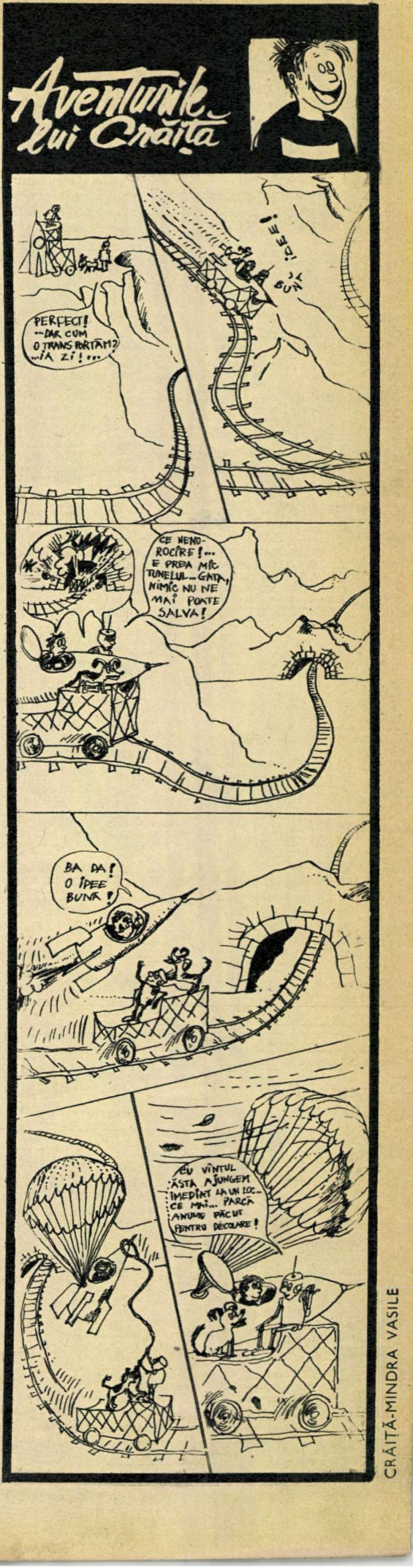
¡DEEE!
BUN
PERFECT! ...DAR CUM O TRANSPORTĂM? ...IA ZI!...
CE NENOROCIRE!... E PREA MIC TUNELUL... GATA, NIMIC NU NE MAI POATE SALVA!
BA DA! O IDEE BUNĂ!
CU VÎNTUL ĂSTA AJUNGEM IMEDIAT LA UN LOC CE MAI... PARCĂ ANUME FĂCUT PENTRU DECOLARE!

CRĂIȚĂ-MINDRA VASILE

PALOȘUL NEÎNVINS

108

(V)

Scenariu: **COSTACHE ANTON**
Desene: **MIHAI SÂNZIANU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT. ÎN TIMP CE COBORAU DE LA SIHĂSTRIA VORNICULUI HRANĂ, LUI PETRU RAREȘ ȘI ÎNSOȚITORULUI SĂU RADU JURJ LE AȚINURĂ CALEA FLĂCĂI ÎNARMAȚI CU ARCURI ȘI SULIȚI. DUȘI ÎN TABĂRA UNOR RĂZEȘI CĂRORA BOIER GONȚEA LE LUASE CU JAPCA PĂMÎNTURILE, PETRU RAREȘ SE DĂ DREPT BACIUL STÎNELOR DOMNEȘTI DE PE CĂLIMANI, IAR RADU JURJ — SLUJITORUL VENIT DE LA CURTE SĂ FACĂ NUMĂRĂTOAREA OILOR. ASTFEL, BĂNUIALA DE A FI ISCOADELE ACELUI BOIER CADE ȘI CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI ÎI ROAGĂ SĂ RĂMÎNĂ LA EI CA OASPEȚI.

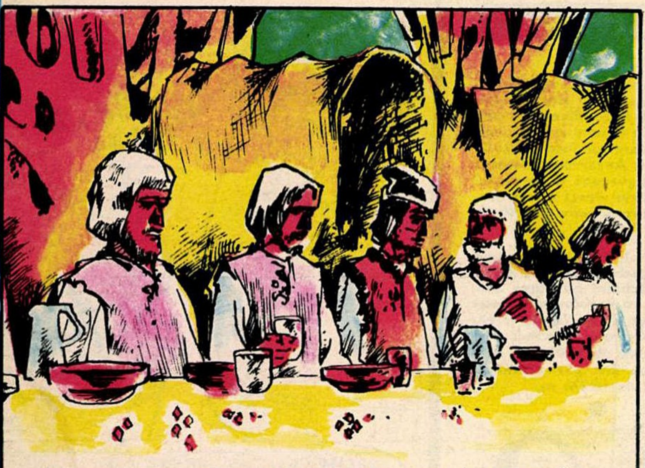

ÎN TIMPUL CINEI, PETRU RAREȘ ȘI RADU JURJ, ÎL ASCULTĂ PE CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI:
— ÎNTÎI ȘI-NTÎI BOIER GONȚEA NE-A LUAT MORILE, APOI ELEȘTEUL, APOI S-A FĂCUT STĂPÎN ȘI PE PĂMÎNTURI...

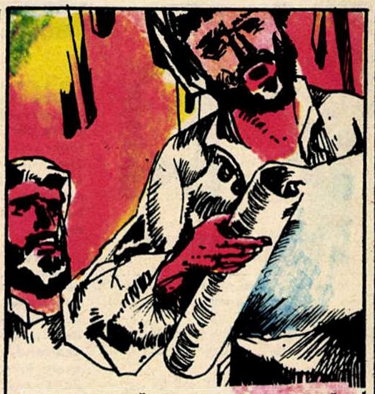

UN ALT RĂZEȘ DESFACE DOUĂ HRISOAVE DIN PIELE CU PARAFE MARI, DOMNEȘTI.
— CA DOVADĂ CĂ NOI SÎNTEM STĂPÎNII, AVEM AICI HRISOAVELE DE LA DOMNII CEI BĂTRÎNI, ALEXANDRU CEL BUN ȘI ȘTEFAN CEL MARE. AM MERS LA BOIER SĂ I LE ARĂTĂM, DAR A PUS SLUGILE SĂ NE ALUNGE.

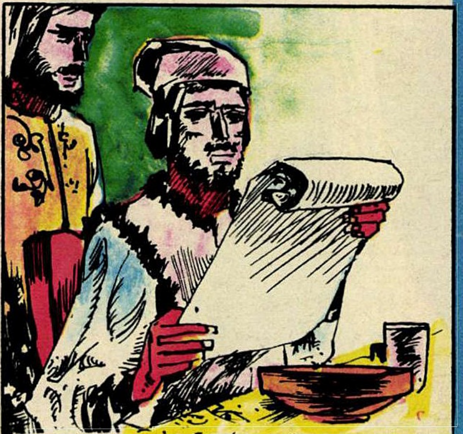

PETRU RAREȘ LUÎND ÎN MÎNĂ UNUL DIN HRISOAVE, SPUNE:
— EU UNUL STAU MAI MULT ÎN VÎRFUL MUNTELUI ȘI N-AM AUZIT PÎNĂ AZI ISTORII DE ASTEA. DA' SOCOT CĂ AR FI BINE SĂ MERGEȚI LA SUCEAVA, SĂ VĂ FACĂ DREPTATE DOMNUL ȚĂRII.

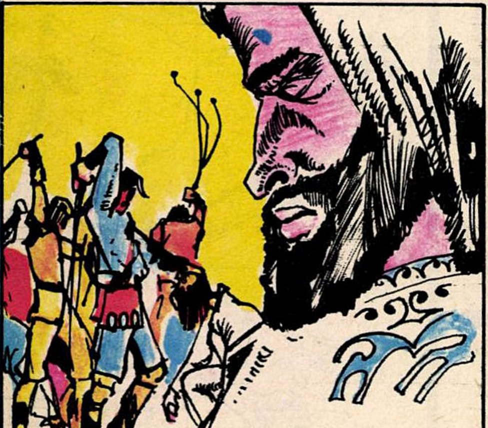

CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI ROSTEȘTE ÎNTUNECAT:
— AM CERCAT SĂ MERGEM... DE CINCI ORI AM CERCAT, DA' A PUS BOIER GONȚEA ISCOADE ȘI NE-A ÎNTORS DIN DRUM CU BICIUL ȘI CU SABIA...

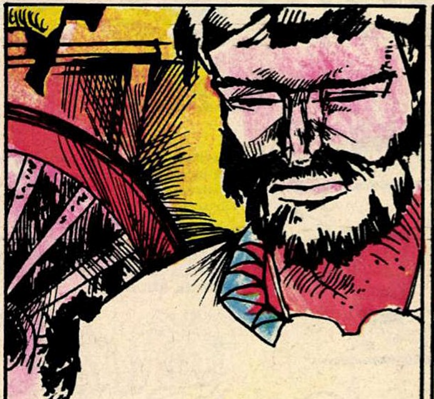

AL DOILEA RĂZEȘ S-A RIDICAT ȘI ARATĂ SPRE UN ALTUL CARE STĂ LA CAPĂTUL MESEI:
— ACEST GOSPODAR, PE NUME GLIGORE CIREȘ, AVEA DE LA MĂRIA SA, PETRU RAREȘ, UN INEL DE AUR CU SMARAGD...

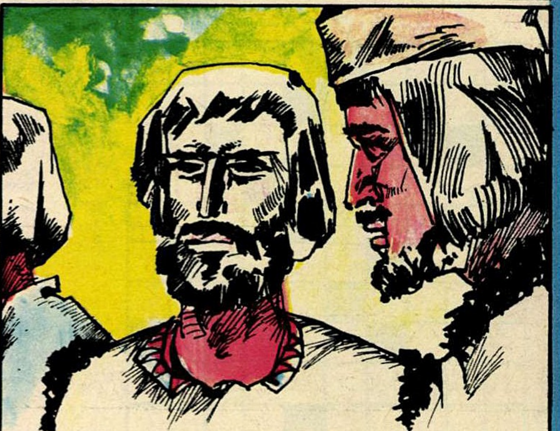

SPĂTARUL JURJ, ÎNTORS SPRE CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI, SPUNE:
— CINSTITE GAZDE, ȘTIU CÎTE CEVA DESPRE ACEL INEL CU SMARAGD. MĂRIA SA L-A DĂRUIT OȘTEANULUI CARE I-A SALVAT VIAȚA ÎN LUPTA DE LA OBERTIN, CÎND I-A CĂZUT CALUL.

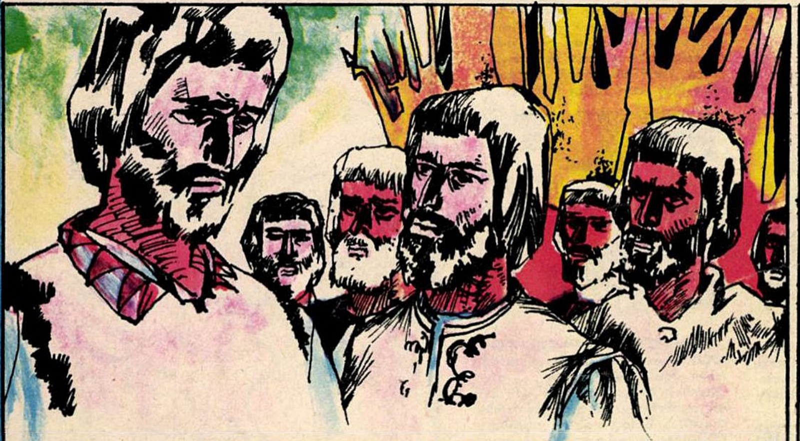

GLIGORE CIREȘ, ÎN STRAIE SIMPLE DE PLĂIEȘ, S-A RIDICAT ÎN PICIOARE. E ÎNALT CÎT UN MUNTE. ÎNALT ȘI ÎNTUNECAT. RADU JURJ SE MIRĂ:
— VA SĂ ZICĂ, DOMNIA TA SINGUR AI ȚINUT PIEPT CELOR TREI PANI CE SE REPEZISERĂ SĂ-L PIARDĂ PE DOMNUL ȚĂRII. AFLĂ CĂ NUMAI ARĂTÎND ACEL SMARAGD POȚI, ORICÎND ȚI-AR FI VOIA, SĂ AJUNGI LA MĂRIA SA.

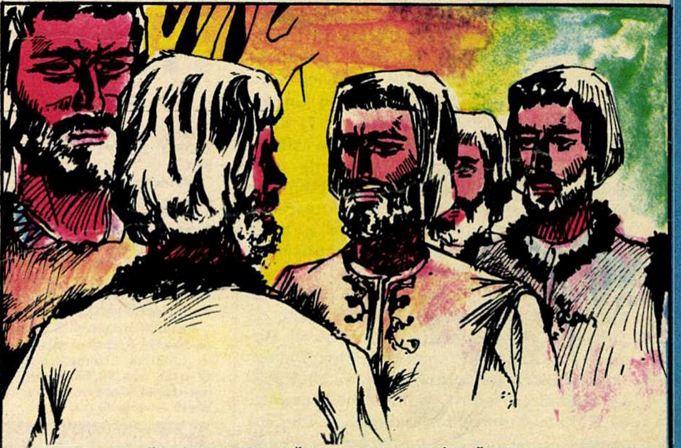

CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI A VENIT LÎNGĂ CEI DOI. SPUNE:
— BOIER GONȚEA CUNOȘTEA PUTEREA ACELUI SMARAGD. AȘA SE FACE CĂ ÎNTR-O NOAPTE A TRIMIS SLUGILE, CARE AU NĂVĂLIT ÎN CASA OMULUI, L-AU PRINS ȘI ACOLO PE LOC I-AU TĂIAT LIMBA ȘI I-AU SMULS INELUL CU TOT CU DEGET!...

(va urma)

Cutezătorii 21

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033